

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVA POMSTA

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVA
POMSTA

2014

Copyright © 2013 by Myn Pyn, LLC.
Translation © 2014 by Michael Havlen
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE RETRIBUTION
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80-7498-028-2

Prolog

Las Peñas, Michoacán, Mexiko

Tak přísná bezpečnostní opatření exkluzivní rekreační středisko La Concha d'Oro za celých jedenáct let své existence nezažilo. Po jeho obvodu neustále procházeli ozbrojení policisté a na moři u pláže ve tvaru půlměsíce hlídkoval motorový člun. Letovisko bylo vyklizené, zkontrolované a důkladně zajištěné kvůli dvěma významným hostům. Kamkoli se dotyční pohnuli, jako roje včel pilně opylujících vzácné květiny se za nimi vznášeli strážci.

Těmi „květinami“ byli nově jmenovaný šéf mexické protidrogové centrály Carlos Danda Carlos a Eden Mazar, specialista na boj s terorismem izraelské tajné služby Mosad. Mexiko naléhavě potřebovalo pomoc v postupu proti hluboko zakořeněné korupci a všeobecnému strachu ze tří nejmocnějších drogových kartelů. Jak před třemi dny ředitel Mosadu vysvětlil Jasonu Bourneovi, právě z tohoto důvodu se Carlos obrátil na Izraelce.

Carlos Danda Carlos patřil podle ředitele k novým Meičanům. Vystudoval ve Spojených státech a jako nebojácný

reformátor se snažil osvobodit svou zemi ze smrtícího sevření, v němž se nacházela. „Zdaleka nejnebezpečnějším kartelem jsou Los Zetas,“ tvrdil ředitel. „Především proto, že jejich základ tvoří elitní vojáci, kteří dezertovali ze zvláštních jednotek mexické armády.“ Šéf Mosadu položil Bourneovi ruku na rameno. „Bude tam ale tolik bezpečnostních opatření, že to pro vás bude hračka. Stačí, když dohlédnete na Edena Mazara, a mezitím si můžete v klidu užívat sluníčka a lenošení.“

„Já pro vás nepracuju. Nedělám nikdy pro nikoho,“ odsekl Bourne poněkud hrubě na to, jak se k němu ředitel choval od chvíle, kdy po smrti Macea Encarnacióna přijel do Izraele.

V ředitelově pousmání se mísil smutek s lítostí. „Rebeka pro mě byla jako dcera. Od jejího pohřbu už uplynul měsíc, ale vy se pořád nemáte k odjezdu. To k vám moc nejde.“

„Už to nejsem já,“ odušil Bourne. „Něco uvnitř mě se zlomilo. Nic mě nezajímá.“

Ředitel si ho chvíli měřil. Byl to menší muž s hustými bílými vlasy a mnoha vráskami, jimiž se do jeho tváře vepsalo snad každé úmrtí či zklamání. Zažil také řadu vítězství, ta se však tak viditelně neprojevovala. „Myslel jsem, že tenhle... výlet by vám pomohl zapomenout na...“

„Na její smrt se zapomenout nedá,“ zavrčel Bourne.

Ředitel pokýval hlavou. „Ještě je brzy. Naprosto vás chápu.“ Rozhlédl se po nábřeží. „Můžete tady zůstat klidně měsíc – nebo jak dlouho budete chtít.“

Bourne v jeho slovech hledal náznak ironie, žádný však nenašel. Šéf Mosadu to zřejmě myslel vážně. Bourne se na chvíli odmlčel a v duchu zvažoval své omezené možnosti. „A víte, že máte pravdu? Možná bych opravdu potřeboval dostat nějaký úkol.“

A tak se setkal s Edenem Mazarem. Nasedl s ním i s oddílem strážců do soukromého letadla Mosadu a vystoupili na malém soukromém letišti vyhrazeném pro hosty La Concha d'Oro, které mexická policie osmačtyřicet hodin před jejich přistáním nechala neprodyšně uzavřít. A nyní stál dva metry od těch dvou exotických květin a jejich hlídačů, kteří je měli ochránit před potížemi, jež jistě nenastanou. Bourneova potíže spočívala v tom, že se vrátil do Mexika, a přestože se nacházel daleko od hlavního města, kde Rebece zabili, nemohl vyhnat z hlavy obraz jejího umírání na zadním sedadle taxíku, uhánějícího ulicemi plnými děsu.

Ředitel Mosadu možná nečekal, že Bourneova reakce na brzký návrat do země Rebečiny smrti bude tak silná. Anebo mu to navrhl záměrně. Nasednout na koně, který vás shodil, je často ten nejlepší lék. Tentokrát to ovšem neplatilo. Aniž si to Bourne plně uvědomoval, Rebeka prorazila jeho ochranný krunýř a pronikla až do samotného nitra. Její ztráta v něm bolestně tepala jako vnitřní rána, která se ne a ne zahojit. *Potkal jsem přece už spoustu podobných žen*, pomyslel si. *Vzápětí to však v duchu popřel: Rebece se žádná nevyrovná.*

Podobné černé myšlenky u něho byly zvláštností. Různé zkoušky ohněm ho natolik zocelily, že měl pocit, jako by se ho nic nemohlo vážně dotknout. Rebečina smrt v součtu s tragédiemi dalších lidí, kteří se k němu někdy pokusili přiblížit, ho však zasáhla netušenou silou a hrozila, že ho úplně zadusí. A co na tom vlastně záleží? Od chvíle, kdy ho rybáři vylovili z černých vod Středozemního moře, se stejně plouží světem jako mátoha bez minulosti.

Eden Mazar vyšel z pestrobarevného osmiúhelníkového altánku s výhledem na Tichý oceán a Bourne si uvědomil, že

se znovu ocitl v neznámém prostředí jako tehdy, když po své záchraně poprvé otevřel oči. Připadal si ztracený jako kapitán, který zapomněl mapu a neumí se řídit podle hvězd.

„Tyhle lidi by člověk skoro politoval,“ zabručel Eden polohlasně. „Buď jim schází vůle, nebo jsou tak zkorumpovaní, že se kartelům nedokážou společně postavit. Tak či onak, já už tady nemám co dělat. Mexiko už neřídí vláda, ale drogové kartely. Po večeri odjíždíme.“

Bourne přikývl.

Eden se otočil, pak zaváhal a vrátil se k Bourneovi. Po rtech mu přelétl rozpačitý úsměv. „Vás už to tady asi stejně nebaví.“

„Proč myslíte?“

Eden zavrčel. „Vidím to na vás. A taky jsem četl vaše papíry.“

Bournea znepokojilo, že si na něho Mosad vede spis, ale takové překvapení to zase nebylo. Uvažoval, jak přesné asi mají Izraelci údaje.

„Tady ničemu nepomůžete,“ pokračoval Eden. „Tohle přece není vaší náplní. Vy jste expert na infiltraci a likvidaci. Toho si na vás ředitel tolik cení.“

„Netušil jsem, že se o mě v Mosadu tak zajímáte.“

Eden se vlídně usmál. „Sblížil jste se s Rebekou. To se nepodařilo jen tak někomu.“

Bourne se náhle dovtípil. „A pro ředitele jsem jediné spojení s Rebekou, které má.“

„Byla to mimořádná osobnost a skvělá agentka. Chybí nám a dobře víme, že ji nikdy nedokážeme nahradit. Její smrt pro nás byla strašná rána. Budeme žádat odplatu.“

„To je pro Mosad typické, že?“

Mazar na to neodpověděl. „Musím se vrátit ke Carlosovi. Není to špatný chlap, ale v otázce změny a společného postupu proti mexickým drogovým kartelům má svázané ruce. Jak jsem řekl, člověk by ho politoval.“

Bourne se na chvíli zamyslel. „Proč jste tady? Proč se Mosad zajímá o mexické drogové kartely?“

„Na to jste se ředitele nezeptal?“

Bourne si uvědomil, že to měl skutečně udělat. Asi nedokázal uvažovat jasně.

Mazar se usmál. „Vy ale přece nemáte zapotřebí se někomu na něco ptát, vidíte, Jasone?“

Bourne sledoval, jak Izraelec vychází po schodech zpátky k altánku, v jehož stínu trpělivě čekal Carlos se svou svalnatou ochrankou. Od vody se zvedl chladný větřík, který Bourneovi rozčuchal vlasy a rozčeřil chloupky na předloktích. Jak to Eden myslel? Že by Mosad věděl o spojení mezi Encarnaciónem, mexickými kartely a čínskou vládou, které Bourne odhalil? Nepracovala Rebecka na tomto úkolu už předtím, než ho potkala? Bourne se rozhodl, že z Mazara vypáčí odpověď.

Uslyšel jakési bzučení, a tak vzhlédl a vysoko na nebi uviděl malé letadlo. Zamžoural do jasného světla, a když se přiblížilo, rozeznával plováky. Takže hydroplán. Zastínil si oči. Viděl, že posádka hlídkové lodi si hydroplánu také všimla. Na její palubě nastal pohyb a objevily se odlesky zbraní.

Bourne si uvědomil, že Edenovi osobní strážci ukrytí v besídce tu scénu nevidí. Vyrázil po schodech, aby Edena varoval, když vtom podřízení Carlose Dandy Carlose uťali dvěma členům Mazarovy ochranky hlavu mačetou.

Eden, postříkaný krví, uskočil. Bourne k němu vykročil,

ale Carlos na něho namířil revolver ráže 357 Magnum a zavr-
těl hlavou. Když se Eden otáčel k Bourneovi, jeden z Carloso-
vých bodyguardů máchl mačetou s takovou silou, že Edenova
hlava oddělená od ramen vylétla obloukem na pláž a skutálela
se po mírném svahu do tyrkysových vln, pleskajících o teplý
písek.

Bourne se odhodlal k riskantnímu kroku a vrhl se na
chlapa s mačetou. Vytrhl mu zbraň z ruky a vrazil mu ji do
hrudi. Čepel projela kůží i svalstvem a prorazila kost. V příš-
tí chvíli Bourneovi třeskla v uších ohlušující rána, do levého
ramene se mu zaryla kulka a její náraz ho odhodil dozadu.
Zaúpěl a přepadl přes zábradlí besídky na pláž.

O několik hodin později, když se konečně dokázal zved-
nout, už se slunce blížilo k západu a barvilo nebe, moře i pí-
sek odstínem krve. Bourne zjistil, že leží nedaleko Edenovy
hlavy, jež se pohupovala na hladině jako nějaká dětská hrač-
ka, zakrvácená a odhozená.

Bourne otočil hlavu, zamrkal a snažil se zaostřit pohled.
Kolem nebylo vidět ani živáčka. Celé letovisko vypada-
lo opuštěně. Mírný příboj v pravidelném rytmu pohazoval
Edenovou hlavou směrem k Bourneovi a obracel ji dokola
stejně neúprosně, jako se Země otáčí kolem své osy. Edenovy
mrtvolně zakalené oči na něj vyčítavě hleděly. Bourne otevřel
ústa, jako by tu výčitku snad slyšel, náhle ho však zaplavila
vlna kruté bolesti a on upadl do milosrdného bezvědomí.

Kniha první

O deset dní později

1

Řediteli Mosadu se tradičně přezdívá Memun, tedy „první mezi sobě rovnými“. Eli Yadin si na to však nepotrpěl. „Mám jméno,“ opakoval novým rekrutům při každém setkání. „Tak ho používejte.“

Yadin byl založením optimista. V jeho oboru to ostatně jinak nejde – člověk buď bere věci s nadhledem, nebo si časem vystřelí mozek z hlavy. Dnes byl ovšem nešťastný. Po jeho pověstném optimismu ani památky. Možná to bylo kvůli Amiru Ophirovi, jenž seděl naproti němu na palubě jeho plachetnice, tedy na tom nejbezpečnějším místě v Tel Avivu – a vlastně v celém Izraeli.

Ophir byl šéfem Metsady, oddělení zvláštních operací Mosadu. Prostřednictvím Kidonu, skupiny určené na černou práci, prováděl atentáty, sabotáže, polovojenské i psychologické válečné akce. Na rozdíl od ředitele byl Ophir snědý a tmavovlasý. Oči posazené nápadně daleko od sebe byly uhlově černé, jako by snad ani nepatřily člověku, ale havranovi. Yadina nejednou napadlo, že stejnou barvu bude mít i Ophirova duše.

„Já ti, upřímně řečeno, nerozumím, Memune.“ Ophir zavrtěl hlavou. „Když byl ten chlap v plné síle, dělal jen problémy. Teď je vyřízený. Skončil v propadlišti dějin. Mexičani Edena nejen zabili, oni ho navíc zneuctili. To je naprosto nepřijatelné. Za to nám musí zaplatit.“

„Chceš mi radit, co mám dělat, Amire?“

„Samozřejmě, že ne, Memune,“ odtušil Ophir chvatně. „Jen vyjadřuji rozhořčení – rozhořčení celé naší rodiny.“

„Plně sdílím tvé pocity, Amire. A věř mi, že za to pachatelé zaplatí.“

„Připravím na Mexičany útok, který...“

„Nic takového,“ uřádal ho ředitel.

„Cože?“

„Za Mexičany stojí Ou-jang Ťi-tan. Je to vyšší hra.“

Ophirův výraz potemněl. „O tom jsi mi neřekl.“

„Tak ti to říkám teď,“ odvětil ředitel nevzrušeně.

„Podrobnosti.“

„Tajné.“

Ophira tak rázné odmítnutí očividně urazilo. „Ty mi nevěříš?“

„Nebud' směšný, Amire.“

„V tom případě...“

Ředitel se mu pevně zadíval do očí. „Je do toho zapletený Bourne.“

Ophir procedil přes našpulené rty pohrdavé syknutí.

Ředitel pozvedl ruku. „Víš...“

„Memune, poslouchej mě. Kam Bourne vstoupí, nechává za sebou jen mrtvé. Nejdřív Rebeka a teď Eden. Nemůžu pochopit, proč jsi ho přivedl do naší rodiny.“

„Vím, jak blízko jste k sobě s Edenem měli.“

„Eden Mazar byl jedním z mých nejlepších mužů.“

Ředitel viděl, že se Ophir rozohňuje rychleji než obvykle.

„Chápu tvou bolest, Amire,“ pravil šéf Mosadu, „ale Bourne pro nás má velký strategický význam.“

„Bourne je vyhořelý. Ten už nám není k ničemu.“

„Nesouhlasím.“

Ophir zvedl ebenové obočí. „I kdybys měl pravdu, o čemž vážně pochybuju, stálo to za život Edena Mazara?“

„Amire, Amire, takový soud může vynést jen sám Bůh.“

Ophir si odfrkl. „Ano. Bůh je všude a nikde. Jenže Bůh nemá s profesí, kterou jsme si vybrali, nic společného. Kdyby existoval, nebyl by potřeba Mosad ani Kidon.“

Ředitel dobře věděl, co tím Ophir myslí. Byly chvíle, jako třeba nyní, kdy Eliho srdce svírala hrůza a pomalu z něj vymáčkávala život. Chvíle, kdy se zdálo, že Bůh jeho blízké opustil. Takové myšlenky však nejsou k ničemu dobré.

„Boha bych z naší debaty radši vynechal,“ pronesl ředitel. Nebylo to vyřčeno jako rozkaz, ale dalo se to tak chápat. I to patřilo k rysům Mosadu.

„Mýlíš se, když ta dvě úmrtí dáváš za vinu Bourneovi,“ pokračoval. „Byl jejich poslem, ale rozhodně ne příčinou.“

„Nedokázal ochránit Rebeku.“

„Rebeka ochranu nepotřebovala,“ štěkl ředitel. „To víš sám nejlíp.“

„A co Eden?“

Ředitel vstal. Vítr změnil směr, a tak Yadin musel náležitě upravit plachtoví. Když bylo všechno podle jeho představ, vrátil se na své místo a zadíval se do Ophirových havraních očí. „Amire, nacházíme se v situaci, na kterou bohužel asi nestačíme. Potřebujeme pomoc.“

„Já ti můžu poskytnout veškerou pomoc, kterou budeš potřebovat.“

Ředitel zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Tentokrát ne.“

„Memune, prosím. Bourneovi se nedá věřit.“ Ophirovy oči byly náhle temné a nebezpečné. „Není náš, nepatří do rodiny,“ řekl důrazně.

Ředitel se předklonil, opřel předloktí o kolena a sepsal ruce, jako by se chtěl pomodlit. „Ale je to Bourne, Amire. V dobrém i ve zlém. Jedině on nám teď může pomoci.“

—

Jason Bourne seděl ve stínu starobylé stavby a hleděl na hladinu Středozemního moře, která zářila v paprscích slunce jako tisíce střípků. V rámci duševního cvičení si představoval, že každý střípek je skákající rybka, která co chvíli vylétne z vody. Příliš se mu to však nedařilo. Pořád před sebou viděl utatou hlavu Edena Mazara plachtící nad altánem do mořského příboje.

Z blyštivých démantů se staly kapky krve, které na něj přišly z nebe. Viděl káravý pohled Edenových zakalených očí. Zavřel víčka, ale tím jen přivolal obraz Rebecky, umírající na zadním sedadle taxíku v hlavním městě Mexika.

Nad ním se klenuly oblouky starověkého akvaduktu, postaveného v prvním století před Kristem za vlády krále Heroda. O tři sta let později, když se město Caesarea výrazně rozrostlo, bylo potrubí prodlouženo, aby mohlo přivádět chladnou a čistou vodu ze zřídél Shummi ležících deset kilometrů odsud na úpatí hory Carmel. S troskami starého města nyní sousedilo moderní letoviště Caesarea, řízené soukromou společností.

Bourne si v určitou chvíli uvědomil, že do jeho ostrůvku stínu vstoupila jakási postava. To ho rozzlobilo, protože chtěl být sám. Otočil se a chystal se hlasitě vyjádřit nelibost, ale spatřil ředitele Mosadu, oblečeného v jednom z jeho typických lněných obleků. Jeho jediný ústupek pláži představovaly leštěné kožené sandály. „Trvalo mi, než jsem vás našel,“ začal ředitel. „Ale předpokládám, že to byl účel.“

Bourne neodpověděl. Otočil hlavu a znovu se zadíval na moře. Ředitel tedy přistoupil blíž a posadil se vedle něj.

„Zjistil jsem, že jste předčasně opustil nemocnici.“

„Názory se liší,“ hlesl Bourne.

„Názor lékaře...“

„Znám svoje tělo líp než doktoři,“ odsekl Bourne.

Nějakou dobu pak seděli v rozpačitém tichu. Dívky v títerných bikinách s křikem a smíchem vběhly do vln, kde si jejich chlapani házeli létajícím talířem. Někdo si fotografoval akvadukt. Jakási matka poháněla dvě děti po pláži a rázně jim otírala ručníkem mokré hlavy. Vůni soli překrýval pach opalovacích krémů a potu.

„Co vaše rameno?“

„V pohodě,“ odvětil Bourne. „Přišel jste se mě optat na zdraví? Díky. Já rameno nepotřebuju.“

„Taky vám žádné náhradní nenabízím,“ ucedil ředitel stroze. Pak vzdychl. „Možná od toho všeho chcete pryč, Jassone...“

„Já nechci pryč. Chci být tady.“

„A pořád na ni myslet?“

„Do toho vám nic není.“

„Celé dny vysedávat na pláži, to není pro lidi, jako jsme my.“

Bourne na to nic neřekl.

„Odpočinout si můžeme po smrti,“ dodal šéf Mosadu suše. „Ale já jsem si nepřišel povídat o přednostech našeho životního stylu. Chci vám říct, že nepřátelé po vás nepřestali pátrat.“

„Edenova smrt je důkazem, že ještě nejsem připraven.“

„Před Carlosovou zradou nemohl Edena nikdo ochránit. Nezapomínejte, že s sebou měl ochranku, kterou si osobně vybral. Všechny na místě zabili. Dělal jste, co se dalo.“

„Měl jsem udělat víc. Jindy by...“

„Ale teď není jindy,“ přerušil ho ředitel. „A minulost je pasé. Teď si musíme hledět přítomnosti.“

Bourneův pohled upoutali dva ředitelovi podřízení, přicházející se sveřepým výrazem po pláži. Obstoupili muže s fotoaparátem a odvedli ho pryč.

„Netrvalo mi zas tak dlouho vás najít,“ pravil ředitel. „Ani Ou-jangovi to nedalo tolik práce.“

Bourne zamžoural do ostrého slunce. Byl snad zadržený fotograf Číňan?

Ředitel vytáhl doutník, ale nezapálil si, jen ho převaloval mezi prsty jako kouzelný proutek. „Nemyslete si, že Ou-jang nesleduje situaci, Jasone.“ Zatvářil se soucitně. „Strašně jste ho shodil. Kvůli vám ztratil tvář. Zaútočí, dokud jste zranitelný.“

Bourne otočil hlavu. „Rebeka o Ou-jangovi věděla?“

„Cože? Ne.“

„A kdo o něm kromě vás věděl?“

Ředitel opět hlasitě vzdychl. „Velitel mojí Metsady. Amir Ophir.“

„Tak proč ji Ou-jang nechal zabít?“

Šéf Mosadu na okamžik zkoprněl. Začalo mu silně tepat v pravém spánku. „Příkaz vydal Encarnación.“

„To není pravda,“ řekl Bourne.

2

„Dobře.“ Čchüan, mistr bojového umění kung-fu, téměř ležérně hodil do vzduchu *tien*, úzký dvojsečný meč, tradičně používaný urozenými muži a učenci. Když ho Ou-jang Ťi-tan obratně chytil za jílec, Čchüan zavelel: „Styl bílého draka.“

Ou-jang stál zcela nehybně uprostřed tréninkového sálu. Tři muži, s nimiž posledních dvacet minut bojoval ručním stylem rudého fénixe, rovněž pozvedli meče. Na rozdíl od Ou-janga měli takzvané *tao*, krátké jednosečné meče. Všechny zbraně byly vyrobeny z karbonové oceli, nešlo tedy o tradiční cvičné meče ze dřeva. Od těch Ou-jang už před lety upustil. V disciplíně kung-fu, kterou si zvolil, existovalo dvacet devět úrovní. On se nacházel na patnácté.

Čchüan, drobný muž hubený jako věchýtek, byl starý jako všichni velcí mistři bojového umění. To znamená jen podle kalendáře. Pohyboval se jako třicetiletý, ale pyšnil se moudrostí, již přinášejí jen dlouhé desítky let zkušeností. Dospěl až na dvacátou devátou úroveň.

„A teď do útoku!“ vyzval Čchüan tři muže s krátkými meči.

Zatímco se blížili, Ou-jang nepohnul ani brvou. Připomínal oázu naprostého klidu před bouří. Tři muži – vysoký, střední a malý – k němu jeden po druhém přistoupili ladnými, táhlými pohyby čínského stylu přímého meče.

Jako první zaútočil ten nejmenší úderem na hlavu, který by dokázal protivníkovi rozpúlit lebku. Ou-jang kontroval, aniž by seabeméně pohnul nohama či trupem, míhaly se jen jeho paže. Ocel břinkla o ocel, až létaly jiskry. Otřesený „prcek“ vzápětí ustoupil a kupředu se vrhl vysoký muž, který podnikl nebezpečný výpad na páteř. Ou-jang však elegantním švihnutím zápěstí odklonil soupeřův *tao* stranou.

Prostřední muž na to šel úplně jinak. Byl to specialista na posvátný kámen, tentýž styl boje, jaký vyznával Ou-jang. Téměř pět minut stáli proti sobě a pohybovali jen rukama se zbraněmi, až nakonec Ou-jang protivníka překvapil a podrazil mu nohy.

Všichni tři muži se následně rozestoupili a zaútočili na Ou-janga současně z různých směrů. Prostřední přešel z nehybného posvátného kamene k ladnému ohnivému tanci. Dlouhou dobu se pak ozývalo jen zvonění oceli uprostřed záblesků jisker a všichni bojovníci se proměnili v mlhavé šmouhy. Trojice soupeřů se zas a znova snažila Ou-janga zdolat. Ten je však statečně odrážel a v závěrečném úchvatném vzepětí sil je odzbrojil a přemohl.

—

„To bylo obdivuhodné, bravo!“ pronesl plukovník Sun uznale, když všechno skončilo a Ou-jang byl krátkým obřadem povýšen na šestnáctou úroveň.

Ou-jang se na něj podíval, čepel meče opřenou o holé předloktí. „Možná byste mě chtěl vyzvat na souboj.“

Plukovník Sun se uchichtl a zavrtěl hlavou. „Vy jste stará škola, pane ministře. Já jsem formy přímého meče nikdy nestudoval.“

„Zřejmě jsou na vás příliš zastaralé.“ Ou-jang zasunul *tien* do pochvy s důstojností, které mladší muž nemohl nikdy porozumět. „V tom případě máte ovšem mezeru ve vzdělání.“

Plukovník Sun se znovu usmál, tentokrát však s podtónem lehkého pokoření. Na tak vysokého důstojníka neměl věk. Byl to pohledný pětatřicátník s jemnými mandžuskými rysy patrnými na očích a lícních kostech.

Ou-jang byl jeho učitelem a rádcem. Bral ho všude s sebou a dohlížel na jeho rychlý vzestup na vojenském kariérním žebříčku. Sun byl inteligentní, zvědavý a měl jasné vize. Patřil k mladým nadějím, které Říši středu pomohou zajistit zaslouženou světovou hegemonii. Ou-jang v to alespoň doufal.

„Na ministry, kteří jen sedí v kancelářích a přehazují papíry, jsem změnil názor,“ řekl plukovník Sun.

„Pro vás existuju jen já,“ prohodil Ou-jang s rošťáckým úsměvem. „Jedině já.“

—

Později spolu oba muži seděli v soukromé jídelně šanghajského hotelu Hyatt, vyhrazené pouze pro Ou-janga. Pili

kávu ze Starbucks a jedli americkou snídani, na jejíž konzumaci Ou-jang trval v rámci přípravy na světovou nadvládu.

Za okny se prostírala čtvrt Pchu-tung a blyštivý oblouk Bundu, po dlouhá staletí jednoho z nejslavnějších světových nábřeží. Plukovník Sun už měl zahraničních pokrmů dost. Odložil vidličku a řekl: „Jednoho z našich lidí zadrželi v Caesareji.“

Ou-jang se zachmuřil. „To je zlé.“

Plukovník Sun si vypláchl ústa od cizích chutí hltem vody a přikývl. „S ředitelem Yadinem byl Jason Bourne.“

„Ten chlap je jako šváb,“ ulevil si Ou-jang. „Nejde ho zabít, jak jste se v těch římských katakombách přesvědčil sám. Dvakrát jste se o to pokusil, a nepodařilo se vám to.“

Plukovník Sun sebou škubl. „Pokaždé to nevyjde. To neznamená, že se to nepovede příště.“

Ou-jang kývl. „To by mi udělalo radost, Sune. A mohu dodat, že by to vedlo k vašemu dalšímu povýšení.“ Otřel si rty.

„A teď k té mexické operaci.“

„V Las Peñas se stala chyba.“ Plukovník Sun zavrčel. „Ti Mexičani! Nedokážou uvažovat vlastní hlavou. I když v minulosti se nám to osvědčilo.“ Na chvíli zaváhal, jako by nevěděl jistě, jestli má další myšlenku vůbec vyslovit. „A pak je tu Maricruz.“

Ou-jang viditelně ztuhl. „Dcera Macea Encarnacióna je výjimkou z pravidla.“

„Ale do kontaktu s Mexičany nás přivedla právě ona,“ připomněl plukovník Sun.

„V minulosti se nám to osvědčilo,“ odsekl Ou-jang. Záměrně papouškoval slova svého chráněnce.

„To, že se nám v Dahr El Ahmar nepodařilo získat izra-

elský laserový proces obohacování uranu, zhatilo naše plány v Africe. A navíc to poskytlo Čcho Si-lanovi potřebnou munitu proti našim představám o budoucím vývoji Číny.“ Čcho byl tajemníkem mocné bašty v Čchung-čchingu a Ou-jangovým hlavním rivalem v ústředním výboru komunistické strany. Organizaci v Čchung-čchingu se také říkalo Strana čistého nebe, jelikož zastávala tradiční pohled na dlouhodobou politiku Říše středu včetně izolace a protizápadních postojů. Rozkol mezi konzervativními a liberálními frakcemi ve vládě se jasně projevil veřejným odsouzením Po Si-laje a následným uvězněním jeho ženy za údajnou vraždu britského obchodníka.

„Poslyšte, Sune, teď když se prezident rozhodl svolat sjezd strany, všechno se změnilo,“ řekl Ou-jang. „Za dva týdny dokončíme plány na předání moci nové generaci vůdců. Jsem odhodlán být jedním z nich. A vynasnažím se, aby mezi nimi naopak nebyl Čcho Si-lan. Dostal se nahoru, když Po Si-laje zbavili všech funkcí. Musíme najít způsob, jak ho zaplést do spiknutí s bývalou hlavou strany v Čchung-čchingu.“

Plukovník Sun se zamyslel. „To nebude snadné. Čcho má hodně mocných přátel.“

„Nic, co děláme, není snadné, Sune.“ Ou-jangova vidlička se zastavila na cestě k ústům a zůstala viset ve vzduchu. „Teď mě dobře poslouchejte. Od Mexičanů se nedalo čekat, že si poradí s Jasonem Bournem, o kterém vůbec nic nevědí. Carlos udělal to, co dostal za rozkaz, a následkem toho Mosad utrpěl další ránu. Nejdřív slavná agentka Rebeka a teď Eden Mazar.“

„V tom případě není divu, že se Yadin baví s Bournem.“

„Otázka je, proč mu Bourne naslouchá.“ Ou-jang zadu-

maně přežvykoval vejce se slaninou. „Proč Bourne v Las Peñas chránil Mazara? Bourne je samotář. Bezpečnostním složkám nevěří, přímo je nenávidí.“ Zavrtěl hlavou a zadíval se ven na panorama Šanghaje plné třpytivých mrakodrapů. „Něco zásadního se změnilo. Musíme to zjistit, Sune.“

Plukovník zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím.“

Ou-jang našpulil rty. „Bourne se odjakživa chová jako neřízená střela. Nemůžeme dovolit, aby se nám on nebo Mosad pletli do cesty.“

„Nechápu, proč si pořád děláte starosti s Izraelci. Jejich agentka Rebeka je přece mrtvá.“

„Podle našich informací je nanejvýš pravděpodobné, že ředitel Mosadu přesvědčil Bournea, aby se vydal v Rebečinych stopách.“

„Pořád ale...“

„Víte toho přesně tolik, kolik potřebujete, Sune.“ Ou-jang se odvrátil. „Zaměřte se na Bournea. To je teď váš cíl.“

—

Bourne se ubytoval v anonymním motelu v horší části Caesareje, daleko od nablýskaného turistického centra, kam jezdí za odpočinkem bohatí. Jeho bělostná kamenná fasáda vypadala omšele, jako by už v minulosti hodně zažila. Motel však zase nebyl tak anonymní, aby ho muž oblečený jako turista s příručním zavazadlem v ruce nedokázal najít, rezervovat si pokoj a zaplatit v hotovosti za jednu noc. Zatímco se recepční otočil zády pro klíč, nový host si vyhledal v počítači číslo Bourneova pokoje.

Turista měl zcela tuctovou tvář. Už pár minut po nastěho-

vání recepční dočista zapomněl, jak vypadal. Host zatím ve třetím podlaží přistoupil k Bourneovu pokoji.

Položil tašku na zem, rozepnul ji a vytáhl složenou igelitovou plachtu. Když ji rozprostřel, stala se z ní kombinéza, kterou si muž oblékl na sebe a zapnul na zip, takže byl dokonale chráněný. Přes boty si vzal igelitové návleky a nasadil si latexové rukavice.

V Bourneově pokoji si chladným, věcným okem všechno změřil. Metodicky prošel všechny zásuvky i police, hledal i za obrázky na stěnách či pod postelí. Přitom si dával pozor, aby veškeré věci vrátil na totéž místo a v přesně stejném úhlu, v jakém je našel. Když nenašel nic zajímavého, zamířil do koupelny. Ohmatal vodní nádržku toalety, zvedl porcelánové víko a nahlédl dovnitř. Vzal sklenici z umyvadla, přidržel ji za okraj a dno a oblou stranu poprášil jemnou bílou moučkou. Okamžitě se objevilo několik otisků prstů. Překryl je krátkou speciální páskou a pak ji opatrně odlepil. Otisky se zobrazily v celé kráse.

O chvíli později vyklouzl z pokoje tiše jako duch. Sundal si igelitový oblek i návleky a uložil je zpět do tašky. Latexové rukavice si nechal. Poté sestoupil po kovovém schodišti a nepozorovaně vyšel zadními dveřmi do bílé polední záře.

3

„Já žiju v černobílém světě,“ řekl ředitel Mosadu s pohledem upřeným na blankytně modrou vodu šplouchající na pláž. „Odstíny šedé přenechávám jiným. Ve své práci musím dělit lidstvo na dva tábory: na hrdiny a padouchy – na ty, kteří mi pomáhají, a ty, kteří mi jdou po krku. Luxus nerozhodnosti a váhání si nemůžu dovolit, vždycky musím počítat s tím nejhorším.“

Mladí muži a dívky přestali dovádět v příboji a rozběhli se zpátky na pláž. Jejich pevná, bronzová těla kypěla zdravím.

„Víte,“ pokračoval Yadin, „teprve když dosáhnete určitého věku, dokážete plně ocenit postavy mladých.“ Obrátil se k Bourneovi. „K mé práci patří vystavovat ta krásná těla riziku a nezabývat se tím, jaká je to škoda. Mojí jedinou milenkou je nutnost.“

Bourne se s bradou opřenou o ruce zeptal: „Jak to souvisí se mnou a s Ou-jangem?“

Ředitel zabručel. „Navzdory tomu, co jsem řekl, se v každé generaci objeví někdo, jehož schopnosti, vynalézavost

a nebezpečnost překračují rámec mého vesmíru. Takovým člověkem jste třeba vy. Nebo Ou-jang Ťi-tan. Takže asi není až tak překvapující, že vy dva máte něco společného. Jakýmsi záhadným způsobem jste si jeden druhého našli. Neříká se snad, že protiklady se přitahují?“

Šéf Mosadu přestal obracet doutník mezi prsty, zastrčil si jeden konec do úst a beze spěchu si zapálil. Jeho oči se v krátkém vzplanutí strašidelně zaleskly a oba muže obklopil namodralý aromatický dým, který mořský větrík vzápětí odvál.

„Před deseti lety jsme s Ophirem vedli jednu operaci v Sýrii,“ pokračoval ředitel. „V té době jsme oba byli členy Kidonu. Ta operace byla přísně tajná a velice nebezpečná nejen pro nás, ale pro samotný stát Izrael.“ Nečekaně se zasmál. „Říkali jsme si mordparta. Byli jsme to ale pitomci.“

Jeho výraz velice rychle zvažněl. „Ale k věci. Dostali jsme za úkol infiltraci a likvidaci. Vaše speciality, Jasone. Jak se ovšem ukázalo, nebyli jsme sami.“

Na chvíli se odmlčel a zamyšleně se zadíval na konec doutníku, který žhnul pekelným žářem. „Vzpomínáte si na brigádního generála Wádího Chálida? Byl to šéf syrské vojenské rozvědky. Přezdívali jsme mu ministr kreténů.“

Ředitel potáhl z doutníku a našpulil rty, aby vydechl kouř. Namísto toho se však náhle odvrátil a rozkašlal se. Jeho hlava na chvíli zmizela v dýmu, který se vzápětí rozplynul.

„Jak si možná vzpomínáte, Chálid byl architektem takzvaného syrského gulagu, sítě podzemních mučírén rozmístěných po celé zemi,“ pokračoval Yadin, když se vzpamatoval. „Samozřejmě musely být zničeny, ale ze zřejmých důvodů, v neposlední řadě kvůli rozvratu morálky v syrské armádě, bylo nejdřív potřeba zneškodnit samotného Chálida.“

Yadin se znovu rozkuckal, tentokrát ne tak divoce, a nakonec si odkašlal. „Jak jsem říkal, tenkrát jsme s Ophirem byli mladí a neklidní. Dělali jsme chyby – drobné, ale i to stačilo.“

V dálce na moři uháněla s větrem o závod tmavomodrá jachta s nadouvající se hlavní plachtou. Opodál na pláži se rozplakalo dítě. Dívky rozprostíraly piknik, zatímco jejich mládenci hráli karty nebo se opalovali.

„Takže jste Chálida nedostali,“ řekl Bourne po nějaké době.

„Mohli jsme být rádi, že se nám podařilo prchnout z Damašku a zachránit si holý život.“ Ředitel se zadíval na doutník. Jako by ho kouření přestalo zajímat. „Ale vrátili jsme se s překvapivou informací. Syrská armáda se učí výslechovým metodám od Číňanů.“

To upoutalo Bourneovu pozornost, na což ředitel evidentně sázel. „Čína...“

„Ou-jang už se nás delší dobu snaží oslabit.“ Ředitel pohlédl Bourneovi do očí. „Vede proti nám kybernetickou válku. S pomocí virů a trojských koní se pokouší ukrást naše tajemství. Zajímají ho naše pokročilé technologie.“

„Takže všechny útoky proti vám koordinuje Ou-jang.“

Teď se na moře zadíval pro změnu Yadin. „Ou-jang se nás bojí a nenávidí nás. Začalo to před více než deseti lety. Jeho tehdejší páni ho vyslali do Damašku. To on naučil vojenskou rozvědku esoterickým metodám mučení.“

„Počkat, kdy to bylo?“ zeptal se Bourne.

„Před jedenácti lety. Vrátili jsme se pátého listopadu.“

Bourne zavrtěl hlavou. „Vzpomínám si, že Chálida zabili čtvrtého listopadu toho roku.“

„Dva zásahy z odstřelovačské pušky – jeden do prsou, druhý do hlavy.“

„Jestli jste to nebyli vy,...“

„Nejspíš si nevzpomínáte, že jste stiskl spoušť,“ pravil Yadin jízlivě.

„Chálida jsem zabil já?“

„Přesně tak.“ Ředitel přikývl. „A brigádní generál Wádí Chálid byl nejcennějším spolupracovníkem našeho přítele Ou-janga, kterého si léta pečlivě vychovával. Vy jste tu operaci vyhodil do povětří. Představte si to jeho ponížení.“

—

Maricruz Encarnaciónová měla rysy dobyvatelů Mexika – vysedlé kastilské lícní kosti i panovačné chování. Díky kávovým očím a dlouhým havraním vlasům by však klidně mohla být i aztéckou princeznou. Tak či onak, na dálku z ní vyzařovala síla.

Ministr Ou-jang Ťi-tan, jenž seděl vedle ní v limuzíně mířící k šanghajskému mezinárodnímu letišti Pchu-tung, se potutelně pousmál, aby ho neviděla. Měl škodolibou radost, že tolik rozčiluje a děsí jeho přátele i nepřátele. Byla cizinka, navíc ze Západu. Nikdo jí nerozuměl. Nedokázali ji odhadnout, a tak nemohli předvídat její požadavky a přání. Za jeho zády jí říkali *Lāo mò*, což byla tak hloupá etnická urážka proti Mexičanům, že se jí odmítal zabývat, natož aby se proti pachatelům postavil. V jeho nitru se přitom hromadil chladný vztek. Nikdy jí o tom však neřekl. Velice dobře si uvědomoval, jak prchlivou má povahu. Byla to jedna z věcí, které na ní obdivoval. Byla divoká a krutá jako královský bengálský tygr a nezávislejší než všichni muži, které kdy potkal.

„Myslíš, že je to rozumné?“ zeptal se jí. Její odpověď znal sice dopředu, ale považoval za svou povinnost jí tu otázku položit ještě jednou.

„Otec i bratr jsou mrtví,“ odvětila Maricruz zpěvavým altem. „Jestli tam nepojedu, tátův obchod skončí v troskách. A ještě horší je, že manažeři legální části podniku se dostanou pod tlak narkobaronů, které otcova moc a vliv držely na uzdě.“

„Zprávy z Mexika sleduju stejně pozorně jako ty.“

„Promiň, Ťi-tane, ale o tom si dovolím pochybovat.“

Ou-jiang se však nedal. „Bez pevné ruky Macea Encarnacióna se rozbroje mezi kartely Los Zetas a Sinaloa vystupňovaly natolik, že pokud se s tím něco neudělá, v zemi vypukne občanská válka.“

„Ale já tam stejně jet musím.“

„Maricruz, myslím, že podceňuješ nebezpečí, do kterého se ženeš. Míchat se mezi dva zneprátelené kartely není moc moudré.“

„Ty se o mě bojíš.“

„Mimo území Číny tě nemůžu chránit.“

Maricruz se usmála jako tygřice a přitom odhalila své drobné bílé zuby. „Jsem dcerou svého otce, Ťi-tane.“ Položila mu ruku na stehno. „A kromě toho, přece bys nechtěl, aby tvoje lukrativní obchody skončily. Za opium a chemikálie potřebné k výrobě pervitinu, které dodáváme do Mexika, inkasujeme přes pět miliard dolarů ročně.“

„Maricruz, já hlavně nechci, abys přišla o hlavu.“

„Budu to mít na paměti,“ zasmála se. Roztáhla nohy, takže jí citronově žlutá sukně ze šantungského hedvábí vyjela nahoru po silných, snědých stehnech, a nasedla si na něj. Ne-

měla kalhotky. Hbitými prsty mu rychle rozepnula kalhoty a uvolnila jejich obsah. Pak se k němu přitiskla a on do ní vnikl. Šlo to snadno, byla už vlhká.

Ou-jiang prudce vydechl. V rukou opřených o jeho hrud' cítila divoké bušení jeho srdce, jako by mu tam probíhalo menší zemětřesení. V pravidelném rytmu se zvedala a zase klesala, Ou-jiang měl oči přivřené rozkoší.

„Myslíš si, že tě Encarnaciónovo jméno ochrání.“

„Ťi-tane, prosím. Já znám Mexiko. Znáám kartely.“

Ou-jiang se snažil udržet myšlenky, které se rozpouštěly v rozlévajících se vlnách extáze. „Los Zetas jsou jiní,“ řekl zastřeným hlasem. „Jsou to dezertéři ze speciálních jednotek armády. Brutální a krutí.“

„Takoví už žoldáci bývají. Platilo to vždycky, stačí se podívat do historie.“ Usmála se, jako by si na něco vzpomněla. Zdálo se, že na ni jejich intimní spojení nemá vůbec žádný vliv. „Jednu věc mají všichni společnou: touhu po penězích. Jedu tam připravená. Věř mi, Ťi-tane. Nic se mi nestane.“ Pak tiše zasténala. Byl to jediný ústupek silám, které se v ní vzdouvaly. „Všechno dobře dopadne.“

—

Ou-jiang seděl a díval se za ní. Vychutnával si její poslední obraz, než prošla dveřmi odletové haly – vzpřímené držení těla hodné tanečnice, dlouhé, svalnaté nohy, neuvěřitelně pevný zadek. Srdce se mu sevřelo, až to bolelo. Už teď mu chyběla, tak jako mrznoucímu člověku schází teplo ohně. Zazvonil mu mobilní telefon, ale on ho nevzal. Nedokázal by ze sebe vypravit ani slovo.

„Vy jste Ou-janga dokonale znemožnil,“ řekl ředitel. „Kvůli vám ztratil šanci vetřít se do syrského vedení. Nikdy vám tu porážku nezapomněl. Proto po vás teď jde. Nedá si pokoj, dokud nebudete mrtvý.“

Bourne se dotkl zlaté Davidovy hvězdy, kterou mu dala Rebeka. „To je mi fuk.“

„Nezapomeňte, že Rebečku...“

„Rebečku zavraždil syn Macea Encarnacióna. Já jsem je oba zabil, tím je to vyřízené.“

„Jste na omylu, Jasone,“ ujistil ho Yadin. „Ou-jang byl Encarnaciónův obchodní partner.“

„To pro mě není žádná novinka.“

„Ale možná vás překvapí rozsah jejich spolupráce.“ Ředitel vytáhl z náprsní kapsy svazek tenkých papírů, opatrně je rozložil a podal Bourneovi. „Podívejte se sám.“

Bourne o to vůbec nestál. Nechtěl se dál zaplétat s Yadinem, Mosadem, Ou-jangem, zkrátka s nikým z toho krátkého života, na který si vzpomínal. Budoucnost vypadala černě a on v ní potřeboval najít alespoň jeden šedý ostrůvek, kterého by se mohl chytit. Neměl tušení, co by to mělo být a jakou cestou se vydat. Jistě, mohl by se vrátit na Georgetownskou univerzitu a pokračovat v práci profesora komparativní lingvistiky, ze zkušenosti však dobře věděl, že by ho to už během prvního semestru začalo nudit. Jaká je další varianta? Výcvik tajné skupiny Treadstone ho dokonale připravil na jedinou věc... Zdráhavě a se svíravým pocitem v hloubi břicha sklopil oči k první stránce a začal číst podrobný popis Ou-jangova rostoucího bohatství z pravidelných dodávek opia a chemic-

kých látek, které mohly sloužit pouze pervitinovým laboratorům v majetku Encarnaciónových drogových kartelů.

„Před pěti lety se Ou-jang stal Encarnaciónovým výhradním dodavatelem,“ konstatoval ředitel Mosadu. „Koneckonců, proč ne? Jako vysoce postavený ministr čínské vlády byl stoprocentně spolehlivý. A pochopitelně měl zájem udržet všechno v tajnosti. Není divu, že Encarnación nakupoval výlučně od něj a navíc mu ještě dával pětadvacetiprocentní provizi z prodeje finálních produktů.“

To už Bourne dočetl na konec a vrátil papíry Yadinovi. V jeho nitru se zavrtělo cosi nebezpečně povědomého. „Sledujete Ou-jangův pohyb?“

„Už léta,“ přikývl Yadin. „V současné době je v Šanghaji.“

„V Mexiku nikdy nebyl?“

„Ne.“

„Ani někde poblíž?“

Yadin zavrtěl hlavou.

Bourne se podíval na ospalé moře a přemýšlel o nedokončené práci. Nemohl nechat Rebečinu smrt bez pomsty a stejně neměl kam jít. Ta věc v Bourneových útrobach obživla, jeho mozek se začal zbavovat černých myšlenek a znovu se rozběhl na plné obrátky. „Není mi jasné, jak se ti dva dali dohromady. Nacházeli se na opačném konci světa a pohybovali se v úplně jiných sférách.“

„Ne tak docela. Nezapomínejte, že Encarnación byl generálním ředitelem SteelTrap, největší světové firmy na zabezpečení internetu. Je možné, že se setkali díky čím dál většímu zapojení Číňanů do kyberšpionáže.“

Bourne zavrtěl hlavou. „Tomu nevěřím. Já jsem Encarnacióna znal. Úzkostlivě se snažil oddělit legální podnikání od

svých nezákonných aktivit. Seběmenší náznak obchodu s Čínou by byl pro SteelTrap ničující. Ne, musí tady existovat jiné spojení, o kterém zatím nevíme. Nutně ho potřebujeme vypátrat.“

Ředitel opatrně uložil listiny. Místo nich podal Bourneovi zalepenou obálku. Uvnitř Bourne našel deset tisíc dolarů, letenku první třídou z Tel Avivu do Šanghaje a pas na jméno Lawrence Davidoff.

„Vítejte zpátky,“ řekl Yadin. „Odlétáte zítra večer.“

Chvilí počkal, jestli Bourne obálku nevrátí. Když se tak nestalo, Yadin vstal, bez dalšího slova vyšel ze stínu kamenného oblouku a zamířil ke svým strážcům, kteří na něj trpělivě čekali na okraji pláže.

4

Jakmile letadlo směřující do Tel Avivu dosáhlo cestovní výšky, Bourne vstal ze sedadla, prošel uličkou dozadu a zamkl se na jedné z toalet. Vyndal pas, který mu Mosad připravil, pomalu listoval stránkami a každou pozorně prohlížel. Ne našel nic neobvyklého, ale když se zadíval na desky, jako by něco zahlédl. Pozvedl okraj ke světlu a všiml si drobné tečky lepidla. Nehtem ji odloupl a objevil pod ní řez tenký jako vlásek. Rozhlédl se kolem po nějakém vhodném nástroji. Otevřel odpadkový koš a uviděl, že tam někdo vyhodil prasklý plastový kelímek. Vytáhl jej ven, položil na kovový pult a udeřil do něj pěstí.

Zvedl střep nejlépe vyhovující jeho účelům a přejížděl hrotem po zadní straně pasu tak dlouho, až se škvírka rozevřela. Pomalu a opatrně vyjmul to, co bylo vloženo mezi dvěma vrstvami desek. Díval se na miniaturní tenký obdélníček křemíkových obvodů.

—

Jelikož Bourne pobýval v Tel Avivu několik týdnů jako Yadinův host, dobře věděl, jak má ředitel nabitý pracovní program. Proto ho překvapilo, když v době oběda viděl Yadina vycházet z ústředí Mosadu. Obvykle přitom pracoval bez přestávky až do odpoledních hodin a občas zhltl jen sendvič, který mu některý z jeho asistentů přinesl z kantýny v suterénu.

Včera však Yadin, oblečen nezvykle ležérně v bílé košili, šortkách a sportovních botách, nastoupil do služebního vozidla Mosadu bez označení. Byl sám, bez ochranky. Pancéřované auto, kterým obvykle jezdil, stálo prázdné kdesi na strážném místě pod budovou.

Bourne nastartoval motocykl, který si koupil kvůli pohodlnější dopravě po věčně ucpaném městě, a vyrazil za Yadinem, jehož vůz se mezitím vmísil do proudu dopravy. Podle ředitelova oblečení Bourne tipoval, že míří do přístaviště ke své milované lodi, ale když Yadin odbočil na centrum, poznal svůj omyl. O kus cesty dál šéf Mosadu zaparkoval poblíž autobusové zastávky a Bourne zajel s motorkou k chodníku. O chvíli později přijel autobus společnosti Dan a se vzdycháním pneumatických brzd zastavil. Bourne zahlédl Yadina stát ve frontě na zastávce. Ředitel Mosadu postupoval kupředu a přitom hrbil záda jako důchodce, který si musí vystačit s mizernou penzí.

Když se mohutný autobus zase zařadil do provozu, Bourne se za ním vydal a na každé další zastávce trpělivě čekal, jestli Yadin nevystoupí. Dočkal se až na zastávce ve Weizmannově ulici. Poté sledoval, jak šéf Mosadu přechází na druhou stranu a míří k ohromnému domu ze skla a oceli s obří kruhovou nástavbou na střeše. Vypadal jako jedna z budov CIA ve Washingtonu.

Bourne se rozjel, zaparkoval motocykl u chodníku a vykročil za Yadinem po lávce pro pěší obklopené sloupy. Když ředitel vstoupil do budovy, Bournea zarazil nápis nad vchodem: Zdravotní centrum Surasky Tel Aviv. Okamžitě si vzpomněl na Yadinův záchvat kašle na pláži v Caesareji a na doutník, který vykouřil jen do poloviny. Mohlo to napovídat, že Yadin je nemocný a nechce, aby o tom nikdo věděl. Bourne se rozhodl, že pokud je to pravda, bude jeho přání ctít.

Vrátil se po vstupní rampě dolů, nasedl na motorku, udělal obrátku a odjel.

—

Jemenské klenotnictví na konci uličky Mazal Dagim u tržiště ve čtvrti Jafa v Tel Avivu mělo nenápadné průčelí, podle vzhledu staré, s nádhernou, ručně malovanou cedulí nade dveřmi. Uvnitř se blyštěly stříbrné šperky, které se vyznačovaly jemnou filigránskou prací typickou pro jemenskou kulturu. Umělecká kvalita vystavených kousků byla mimořádná. Rodina Ben Ašerů na této adrese pracovala mnoho let a ve svém řemesle se zdokonalovala už dávno předtím, než Izrael vůbec vznikl.

Apter Ben Ašer, současný patriarcha rodiny, byl mužem, kterého Rebeka Bourneovi doporučila pro případ, že by něco potřeboval tajně koupit.

„*Cokoliv?*“ zeptal se jí tehdy.

„*Naprosto,*“ odpověděla se záhadným úsměvem, který se mu vybavil, když překročil práh a ze slunečného podvečera vstoupil do chladného, potemnělého interiéru. Strávil dvě neklidné noci v telavivském hotelu. Dnes časně ráno se ujis-

til, že ho nesleduje další z Ou-jangových mužů ani nikdo od ředitele Mosadu, a konečně zamířil ke zlatníkovi.

Krámeček ozařovaly bodovky, strategicky rozmístěné nad řadami klenotů, vystavených v prosklených vitrínách do výšky pasu, jež se táhly podél zadní stěny i po bocích. Uvnitř bylo plno zákazníků, kteří se skláněli, prohlíželi si zboží a zkoušeli si náhrdelníky či náramky. Za vitrínami naproti vchodu se nacházely úzké dveře, vedoucí pravděpodobně do dílny.

Bourne počkal na vhodnou příležitost a pak požádal jednu z mladých prodavaček o rozmluvu s Apterem Ben Ašerem.

Když se ho zeptala na jméno, řekl jí: „Vyřídte mu, že za ním přišel jeden známý Rebeky.“

Zvláště se na něj podívala a přikývla. Když vykročila k zadním dveřím, letmo se po něm ohlédla. Bourne by přísahal, že se jí po tváři mihl záblesk strachu.

V následujících chvílích Bourne obdivoval zlatnickou práci. Když vzhlédl od klenotů, ve dveřích se objevil poněkud obtloustlý muž v silně opotřeбенé kožené zástěře. Tvář mu zdobil plnovous protkaný šedinami, které ladily s odstínem jeho přimhouřených očí. Měl široký obličej a masité rty. Nevstoupil do krámků, ale zakýval na Bournea dlouhým prstem.

Když kolem něj Bourne prošel do dílny, klenotník neřekl ani slovo na uvítanou. Důkladně za sebou zavřel dveře, přešel k dřevěné stoličce, posadil se a s rukama v klíně si Bournea měřil. „Takže vy jste ten, o kom mluvila,“ řekl nakonec. „Co bych pro vás mohl udělat?“

Bourne mu podal pas, který dostal od ředitele Mosa-

du. Ben Ašer si jej vzal, otevřel na první stránce, obrátil se a podíval se na dokument pod jasným světlem a klenotnickou lupou. Nakonec zabručel, otočil se zpátky a vrátil pas Bourneovi.

„Je potěšující vidět, že si Mosad udržuje kvalitu.“

Bourne se na něj křivě pousmál. „Budete muset opravit zadní desky.“

Ben Ašer se zamračil, znovu se otočil a položil pas doprostřed kruhu světla. Okamžitě našel štěrbinu.

„Co bylo uvnitř?“

„Štěnice.“

„Aha.“ Ben Ašer se obrátil zpět k Bourneovi. „Takže chcete nové jméno a elektronický kód k tomuhle.“

„Ne,“ odvětil Bourne a vzal si pas zpátky. „Chci jiné doklady.“

„To znamená úplně novou totožnost.“

„Přesně tak. Pas musí vypadat staře – razítka z hranic a tak dále.“

„To se rozumí.“

„Včetně jednoho ze Šanghaje se zítřejším datem.“

Ben Ašer se na něj na chvíli zahleděl. „V kolik vám to letí?“

„Dnes večer v půl deváté.“

„To by se snad dalo.“ Ašer si poklepal ukazovákem na dolní ret. „A jakou národnost byste si představoval? Škoda, že vám v žilách nekoluje aspoň trochu asijské krve. Takový malajský obchodník by v Šanghaji prošel úplně bez povšimnutí.“ Zadíval se Bourneovi do tváře. „Mohl bych z vás udělat Syřana, ale z toho by byly jen problémy.“

„A co Kanaďan?“

„No jistě! To je ideální. Chcete si také vybrat jméno?“

„Tak třeba Carl Halliday,“ navrhl Bourne. „Kolik?“

„Teď mě ale urážíte.“

„Každý mistr by měl dostat za své dílo zapláceno.“

Ben Ašer se usmál a pokrčil rameny. „Ano, ale vás Rebe-
ka milovala.“

5

Pro Maricruz to byl smutný návrat domů. Cesta v dopravní zácpě z letiště do hlavního města Mexika zahaleného v mlžném oparu byla pomalá, únavná a nekonečná. Neodbytně jí připomínala pohřební průvod.

Honosné sídlo v ulici Castelar v elegantní čtvrti Polanco mělo výhled na Lincolnův park, kam, jak slyšela, Jason Bourne odvedl agentku Mosadu, kterou bodl její bratr. V životě Bournea neviděla a netušila, jak vypadá, ale měla o něm poměrně jasnou představu. Bourne jí zabil bratra i otce a to úplně stačilo. Víc toho vědět nepotřebovala. Bratrovy smrti příliš neželela, ale otec... to bylo něco úplně jiného.

Očekávala, že dům jejího dětství bude vypadat staře a omšele a že jeho popraskaná fasáda bude nutně potřebovat omítnout. Vila, která před ní stála uprostřed pestrých květinových záhonů a bujných vodopádů buganvilií, však v bledém slunci doslova zářila. Kámen dostal nový nátěr a štuk byl čerstvě vymalovaný.

Uvnitř ji čekalo ještě větší překvapení. Ve dveřích ji při-

vítal Wendell Marsh, právník společnosti SteelTrap, kterého si její otec osobně vybral. A nejen to, Maceo Encarnación poskytl osiřelému Marshovi vzdělání, stal se jeho patronem a duchovním vůdcem. Časem se z něj stal de facto člen rodiny, i když jemu samotnému to tak nepřišlo. „Maricruz!“ Objal ji. „Rád tě vidím. Jak dlouho jsme se neviděli?“

„Hodně dlouho.“ Maricruz ustoupila, aby si Marshe prohlédla. Byl to muž se širokými rameny, drsnými rysy a hustými vlasy sčesanými dozadu, které mu léty téměř úplně zbělely. Marsh byl založením pesimista a téhle negativní vlastnosti se nikdy nedokázal zbavit.

„Upřímnou soustrast, je to velká ztráta,“ pronesl Marsh, když ji vedl vstupní halou do obývacího pokoje plného nábytku. „Asi se tady budeš chtít nejdřív rozhlédnout. Nemusíš spěchat. Až skončíš, mám tady k podepsání nějaké papíry.“

Roztržitě kývla a skoro si ani nevšimla, že se vzápětí vytratil. Vždycky četla, že když se člověk vrátí do rodného domu, připadá mu mnohem menší než ve vzpomínkách a tak nějak omšelý. Proto ji poněkud udivilo, jak obrovské pokoje ve skutečnosti jsou a kolik je v nich drahých uměleckých děl, koberců, křišťálových lustrů a stříbrných či pozlacených věcí, které by na první pohled patřily spíše do muzea. Ze všeho kolem čišely peníze, její otec tam však chyběl. Jason Bourne ho s profesionální důkladností sprovodil ze světa. Otcův duch tam přesto přetrvával a provázel ji, když kráčela z jednoho pokoje do druhého, stoupala po schodech do prvního patra a dala se chodbou doprava k jeho ložnici, která se nacházela na jejím konci. Přistoupila ke dveřím a otevřela, dovnitř však nevstoupila. Podívala se na kulatou postel a uvažovala, kolik žen tu asi její otec ošukal od toho rána, kdy vstoupila dovnitř

a uviděla ho na jedné ležet. Určitě spousta, pomyslela si. Pokud šlo o totožnost její matky, Ou-jang teprve před několika měsíci shromáždil přesvědčivé důkazy. Maricruz bylo jasné, že si její muž na druhém konci světa klade otázku, jestli se vydá Constanzu Camargovou navštívit. Vždyť její dům stál hned na druhé straně parku – na rohu ulic Alexandra Dumase a Luise G. Urbiny.

Vkročila do pokoje, obešla postel, postavila se k oknu a zadívala se na stromy v Lincolnově parku. Měla pocit, že ten dům na rohu ulic vidí, ale možná to bylo jen zbožné přání. V duchu si vybavila otcův obraz, ale téměř okamžitě zase zmizel jako kámen vržený do jezera. Přes šantungské hedvábí kabelky se nevědomky dotkla malé nefritové schránky, drahocenné jako barmský rubín v barvě holubí krve. Dárek od Ou-janga obsahoval papír, přeložený nadvakrát do čtverečku. Na lístku bylo napsané Constanzino jméno a současná adresa. Ou-jang ji ubezpečil, že její matka je stále naživu. Maricruz tu krabičku nosila u sebe a pravidelně se jí dotýkala, jako by šlo o nějaký talisman.

Odvrátila se od okna, vykročila otcovou ložnicí, otvírala skříně a zásuvky a nahlížela dovnitř, ale ničeho se nedotýkala. Vznášela se od jednoho osobního předmětu k druhému jako přízrak. A skutečně si tak připadala, když tiše jako vánek sestoupila po schodech a vrátila se do obývacího pokoje, kde seděl Wendell Marsh, popíjel silné černé espresso a trpělivě na ni čekal.

„Bez něho to tady vypadá divně, vid?“ prohodil Marsh.

Maricruz jeho dojem nesdílela. Vždycky ten dům považovala tak trochu za muzeum. Nyní konečně naplňoval svůj pravý účel.

„Posaď se,“ vyzval ji Marsh a ukázal na židli vedle konferenčního stolu.

„Dáš si presso, pivo, nebo snad něco ostřejšího?“

Maricruz všechno odmítla. Vadilo jí, že se Marsh v domě vyzná víc než ona. Není to jeho dům, pomyslela si, a nikdy nebude.

„Pojďme k věci, Wendelle.“

Naklonil hlavu. „Jak si přeješ.“ Rozložil na stolu šest dokumentů ve třech kopiích a z náprsní kapsy vytáhl pero.

„Jsi nějaký bledý, Wendelle. Není ti dobře?“

Vzhlédl, mdle se pousmál a otřel si čelo a zátylek lněným kapesníkem. „Znáš mě, Maricruz. Já jsem Mexiko nikdy moc nemusel. A co teprv v dnešní době, kdy se kanály barví krví a lidé tak snadno přicházejí o hlavu...“ Odmlčel se a škulbl sebou. „Omlouvám se. Je to tvoje země.“

„Byla.“ Zvedla první sadu papírů, ale nepodívala se na ně. „Kde je otcova kuchařka Maria-Elena?“

„Zemřela na otravu. Zřejmě vražda.“

Strašný národ, pomyslela si Maricruz. *Poslední zbytky civilizace skončily zadupané do krvavé mexické půdy.*

„A co její dcera?“ zeptala se. „Měla přece dceru.“

„Ano, ale ta se vypařila jako duch.“

„To přece dneska jen tak nejde.“

„Přesto...“ Marsh bezmocně rozpřáhl ruce.

„A snažil ses ji vůbec vypátrat?“

Ukázal na papíry rozložené na stole. „Měl jsem na práci důležitější věci.“

Maricruz roztržitě přikývla a konečně sklopila zrak k listinám, které držela v ruce. „Můžeme?“ Začala se probírat stránkami, vzápětí se však zarazila a vzhlédla k Marshovi,

jenž trpělivě čekal na její námitky. Alespoň jí to tak připadalo.

„Kdo je to, k čertu, Gavin Royce?“

„Nový ředitel firmy SteelTrap.“

„K tomu bych musela dát souhlas.“

„Tvůj otec si ho osobně vybral za nástupce.“

„Já ho neznám. V životě jsem ho neviděla.“

„Posledních osm let řídil velice úspěšné evropské zastoupení SteelTrapu. Dokonale zná obor a má výsledky.“

„Fajn, ale sídlí v Londýně. Evropané dělají obchody jinak než táta.“

„Jak říkám, tvůj otec Gavinovi věřil.“

„Jsem vykonavatelkou závěti Macea Encarnacióna, nebo ne?“

„Ovšemže ano,“ připustil Marsh. „Ale byla jsi dlouho v Číně. V této i v dalších věcech pozůstalosti mi musíš věřit, Maricruz.“

Důkladně si Marshe změřila – jeho otevřenou tvář, urostlé tělo i dokonale střižený oblek. „Měl jsi otcovu důvěru,“ řekla nakonec. „Moji si musíš teprve zasloužit.“

Do Marshova vlídného výrazu se vkradl chlad. Jeho oči potměly. „Co pro to mám udělat?“ vypravil ze sebe, jako by právě dostal pěstí do břicha.

„Promluvím si s Roycem sama. Když získám pocit, že je pro tu práci ten pravý, nabídnu mu smlouvu na rok a půl.“

Marsh se zatvářil zmateně. „Rok a půl? Na to nikdy nepřistoupí.“

„Přistoupí, pokud o tu práci opravdu stojí.“

„Ale vždyť – proboha Maricruz, buď rozumná, ten chlap od smrti tvého otce pracuje dvacet hodin denně.“

„Tak mu nabídni prémii v závislosti na ziscích podniku. Využij svých přesvědčovacích schopností. Motivuj ho, Wendelle.“

„Pokusím se.“

„To je málo. Věřím, že uděláš víc.“ Zamračila se. „Předpokládám, že Royce o druhé části otcova byznysu neví.“

„Ježíš, to ani omylem. Tvůj otec držel firmu SteelTrap stranou.“

„Dobře.“ Sklopila pohled k dalšímu dokumentu a přejížděla očima po hustých odstavcích s právnickou hantýrkou. „A co tyhle výroční zprávy? Pověz mi, co se v nich doopravdy píše.“

6

Bourne prošel pasovou kontrolou jako Lawrence Davidoff. V příletové hale se zastavil u kiosku a koupil si balíček žvýkaček. Byla to čínská značka ochucená směsí pochybných bylin, které podle nápisu na obalu zaručeně vyčistí játra od všech škodlivin. Vložil si do úst jeden plátek a začal žvýkat. Okamžitě ucítil trpkou, štiplavou pachů připomínající spálený mech. Spolu s papírkem pak vyhodil do koše i pas na jméno Davidoff.

Venku se ve vlhkém horku zařadil do fronty lidí čekajících na taxíky. U jednoho z vozů po chvíli upustil balíček žvýkaček. Sehnul se pro něj, vytáhl z úst ožvýkanou gumu, zatlačil do ní štěnici z dílny Mosadu a pak žvýkačku přilepil k podvozku taxi.

Vstal, znovu zaujal své místo ve frontě a zanedlouho zamířil vstříc městu.

—

Bourne si vybavoval Šanghaj jako místo, o kterém se mu zdálo ve snu. Když procházel jejími lidnatými ulicemi pl-

nými pestrých barev a exotických vůní, před očima se mu vynořovaly vzpomínky jako děsiví tvorové, kteří dosud dřímali v hlubinách jeho vědomí postiženého ztrátou paměti. Vzduchem se rozléhaly výkřiky v šanghajštině, čínském dialektu zcela odlišném od rozšířenější a hovorovější kantonštiny nebo ostré, spisovnější mandarínštiny. Rodáci z Pekingu a okolí mu většinou nerozuměli. V současné době však mladší obyvatelé Šanghaje často prokládali svou řeč mandarínskými termíny. V největším čínském městě s více než třicetimi miliony lidí se toto nářečí stalo jazykem obchodu, inteligence a mládí, zkratka budoucnosti.

Proslulé nábřeží Bund lemovaly někdejší kancelářské budovy anglických a holandských firem. Za promenádu se nyní tyčily architektonické skvosty tvořící futuristické panorama postmoderního města, jako vystřižené z nějakého vědeckofantastického filmu. Bourne dojel městskou hromadnou dopravou na okraj staré francouzské čtvrti a pak pokračoval pěšky k ulici Jü Süan. V nádherně opravené dvoupatrové vile tu sídlila restaurace, v níž se měl setkat s Wej-Wejem, místním spolupracovníkem Mosadu. Bourne byl uveden ke stolu, kde měl Wej-Wej rezervaci. Nacházel se v prvním patře na verandě, jež se táhla po celé délce vily. Byl odsud výhled na malou, vzorně upravenou zahradu, v jejímž středu rostl tomel japonský, poskytující blahodárny stín. Bourne měl z verandy přehled o všech lidech, kteří vcházeli i vycházeli z restaurace.

Během čekání si objednal uzeného kapra a krájený buček v šanghajské omáčce, která slibovala ostrou a zároveň nasládlou chuť.

Když už téměř dojídal, přistoupila k němu hosteska, hlu-

boce se mu omluvila za vyrušení při obědě a s elegantní úklonou mu podala malou obálku. Bourne se rozhlédl, a jelikož si nevšiml ničeho nepatřičného, obálku roztrhl. Na lístku papíru přeloženém napůl stál chvatně napsaný vzkaz.

Zdržela mě naléhavá pracovní záležitost. Prosím, přijďte ke mně domů.

Následovala adresa, z níž Bourne pochopil, že Wej-Wej bydlí ve velké čtvrti Chuang-pchu na druhé straně řeky, kterou tvořila síť zchátralých domů podpírajících se navzájem, aby se úplně nezhroutily.

Když Bourne doobědval, hodil na stůl pár bankovek a odešel. Cestou po úzkých dřevěných schodech ke vchodu do zahrady si všiml uhlazeného Šanghajana v šedém obleku a naleštěných polobotkách, jenž o něj jevil podezřelý zájem. Muž seděl u malého osmiúhelníkového stolku a před sebou měl konvičku s čajem. Bourne si ho všiml, protože si ani neusrkl horkého nápoje, který mu servírka nalila. Když se náhodou koutkem oka nedíval na Bournea, prohlížel si nehty, které se mu leskly jako nalakované.

Když Bourne prošel kolem, muž okamžitě vstal a vydal se líně za ním, jako by měl spoustu času. Bourne mířil na východ, k parku Čung-šan plnému stromů. Krácel kolem pestrobarevných květinových záhonů i pod zdobenými trojitými oblouky, a když vstoupil do parku, moderní velkoměsto jako by nechal za zády. Věčný ruch vystřídalý půvabné aleje, kudy se procházeli milenci i starší lidé, byly tu i hravé fontány s obřími barevnými rybami chrlícími vodu nebo bubliny o velikosti člověka, obsypané šťastnými dětmi. Z klidných jezírek se jako čápi tyčily starodávné altány.

Bourne v zákrytu turistů vyrazil k největšímu z nich.

Vmísil se do skupiny Švédů, dal se do řeči se dvěma malými sestrami a vyprávěl jim o životě rodin, které kdysi v podobných pavilonech bydlely. Dívky se brzy rozvihňaly a žadonily o další historky. To už Bourne upoutal pozornost jejich rodičů. Představil se jako hostující profesor komparativní lingvistiky a pokračoval v okouzlování rodiny tím, že nejdřív řekl něco šanghajsky, následně to přeložil do švédštiny a pak i do angličtiny.

Když mu otec navrhl, aby s nimi zašel na oběd, Bourne poděkoval, ale omluvil se, že má důležitou schůzku.

„Ale mohli byste mi prokázat menší laskavost.“

„No jistě,“ souhlasila hlava rodiny.

„Vidíte tamtoho chlápka v obleku s ulízanými vlasy?“ zeptal se Bourne. „Celé dopoledne mě sleduje. Je to bratr mé dívky. Nepřeje si, abych chodil s jeho sestrou, protože jsem ze Západu. Bojím se, aby mi něco neudělal.“

Otec moudře pokýval hlavou. „Četl jsem o místních ultra-konzervativních organizacích.“

„Výbor veřejné bezpečnosti.“

„Přesně tak. Prý to jsou naprostí xenofobové.“

„Svatá pravda,“ přisvědčil Bourne. „A tak mě napadlo, jestli byste mi ho nepomohli setřást, abych se mohl se svou dívkou v klidu sejít.“

„Ááá!“ Otec se usmál od ucha k uchu. „Tak to je ta vaše důležitá schůzka.“ Poklepal si tlustým ukazovákem o stranu nosu. „Úplně vás chápu.“ V očích se mu zajiskřilo. „Máte nějaký plán?“

„Ano,“ potvrdil Bourne. „A vy všichni jste jeho součástí.“

„Tati, tati, vid', že můžeme...“ škemraly dívenky.

Otec se usmál pod vousy a láskyplně je zatahal za uši.

„Pomáhat čisté lásce je vždycky radost.“ Obrátil se k Bourneovi. „Řekněte nám, co máme udělat.“

—

Wu Lin z diskrétního odstupu pozoroval, jak se Bourne baví se švédskou rodinou. Mátló ho, že se všichni smějí. Určitě nejde o pracovní setkání, když u toho jsou děti. V jednu chvíli znejistěl, jestli sleduje správného cizince, protože jsou si všichni tak neskutečně podobní. Když se však znovu podíval na fotku, kterou mu poslali na mobil, ujistil se, že má toho pravého.

Bourne vzal obě holčičky za ruku a nechal se vést hlouběji do útrob pavilonu. Rodiče se zvolna vydali za nimi a bránili Wu Linovi ve výhledu na kořist. Číňan v náhlém návalu úzkosti vyrazil kupředu a vklouzl do davů turistů proudících přes nesčíslné pokoje a verandy, které se rozvětvovaly jako nějaký starý strom.

Zanedlouho dostihl matku s otcem, kteří se stále smáli, nepochybně něčemu, co řekly jejich dcery. Spadl mu kámen ze srdce, že je tak rychle dostal zpátky na mušku, a tak za nimi beze spěchu vykročil. Po deseti minutách si však v jiné části pavilonu uvědomil, že celou tu dobu ani jednou nezahlédl Bournea s dívkami, a jeho klid se rázem vytratil. Chvatně se zleva přiblížil k rodičům a ke svému zděšení zjistil, že Bourne a jeho dvě malé společnice nikde kolem nejsou.

Protáhl se kolem otce s matkou a přes les turistů zahlédl dívky sedící se zkříženýma nohama vedle sebe na okraji jedné ze vzdálenějších verand. Po Bourneovi ani památky. Rodiče přistoupili ke svým potomkům, sklonili se a něco jim říkali. Mluvili jazykem, jemuž Wu Lin nerozuměl.

Se sprškou nadávek se odpoutal od cizinců a klestil si cestu dosud neprobádanými částmi pavilonu. Jeho postup však brzdil tlak lidí, kteří se sunuli nekonečnými komnatami jako dobytek vedený na porážku.

—

Bourne sledoval, jak ho šanghajský pronásledovatel marně hledá. Mohl odejít z pavilonu i ze samotného parku a nchat ho tu samotného a zmateného, měl však za lubem něco jiného. Kořist se rozhodla stát se lovcem a stopovat toho chlapa až k lidem, kteří ho poslali. To byl zásadní úkol, protože hned po příjezdu do Šanghaje se na něj někdo nalepil. Znepokojivé na tom bylo, že o jeho cestě věděl pouze ředitel Yadin, Ophir a omezený počet pracovníků sekce falšování dokumentů Mosadu.

Další půlhodinu Bourne kráčet za Číňanem kolem pavilonu a pak v soustředných kruzích parkem, dál a dál od altánu. Pravidelný vzorec pátrání dokazoval, že ten muž je profesionál, což v Číně téměř jistě znamená zaměstnance nějaké bezpečnostní složky státu.

To nevěstilo nic dobrého a Bourne musel potlačit nutkání stopaře zadržet, vydolovat z něj jméno a pro koho pracuje. V jiné zemi by to bylo nejlepší řešení, nikoli však v Číně. Zde si člověk musí počínat nenápadně jako duch. Bourne si za žádnou cenu nemohl dovolit na sebe upozornit.

Číňan se zastavil na přechodu pro chodce a podíval se na hodinky. Náhle chvatně vyrazil směrem na jihozápad. Bourne šel dalších patnáct nebo dvacet minut v jeho šlépějích. Doprava téměř stála, pěší chůze byla v tuto denní dobu tím nejlepším způsobem, jak se pohybovat po Šanghaji.

Bourne z druhé strany ulice sledoval, jak se Číňan zastavil před školou a vyrazil do schodů, když vtom se ze dveří vyhrnula záplava dětí oblečených ve stejnokrojích. Jeden z chlapců zamířil k pronásledovateli, zřejmě jeho syn. Šel v doprovodu učitele nebo někoho z vedení, těžko říct. Muž poslal syna hrát si s kamarády a dal se do řeči se zástupcem školy. Čím déle mluvil, tím pochmurněji se posluchač tvářil. Nakonec stroze kývl na znamení, že hovor je u konce. Bourneův „stín“ zavolal na syna, společně sešli po schodech a odkráčeli pryč.

Bourne přešel přes ulici v pravou chvíli, vzápětí totiž u chodníku zastavila nablýskaná bílá limuzína značky Mercedes. Zástupce školy okamžitě seběhl po schodech, jako by dostal ránu elektrickým proudem.

Bourne ze svého místa viděl, jak se kouřové sklo zadního okna stahuje. Muž se sklonil, aby mohl promluvit s cestujícím. Bourne poodešel stranou a nahlédl do kabiny auta. Poznám člověka, s nímž představitel školy hovořil, a zůstal stát jako opařený. Byl to plukovník Sun.

—

Plukovník Sun se netvářil vůbec spokojeně.

„Nastupte a nestůjte tady jako uličník,“ štěkl na Ko Chana.

Středoškolský učitel otevřel dveře a poslušně usedl vedle plukovníka Suna.

„Jak je možné, že Wu Lin Bournea ztratil?“

„Já nevím, pane plukovníku.“ Ko Chan svěsil hlavu.

„Bourneovi se podařilo vetřít se do přízně skupiny turistů a ti ho pak při útěku kryli.“

Plukovník Sun zavrčel a zabořil se do plyšového sedadla.

„Bourne tedy věděl, že ho někdo sleduje.“

„Třeba jen podnikl preventivní opatření.“ Odpovědí Ko Chanovi byl však zdrcující Sunův pohled.

„Vy toho chlapa neznáte,“ sykl plukovník Sun. „Nemáte ponětí, jak je podlý a do jakých krajností je schopen zajít, když jde někomu po krku.“ Mávl rukou. „Vypadněte! Už mi nejste k ničemu.“

Když se plukovník Sun natáhl, aby zavřel dveře, koutkem oka zahlédl Bournea. Letmo zauvažoval, jestli to od Bournea nebyl záměr, ale vzápětí usoudil, že na tom nezáleží.

Sun nařídil řidiči, aby objel blok domů. Když se vůz pomalu vmísil do provozu a dojel k místu, kde předtím plukovník viděl západního agenta, Bourne už tam nebyl. Sun přirozeně neočekával, že tam Bourne počká, současně ovšem věděl, že nemůže být daleko. Domyslel si, že ho po jejich setkání v Římě Bourne nespustí z očí. Plukovník Sun dal z vozu telefonický rozkaz svým lidem, aby uzavřeli oblast. „Začněte čtvercem šesti bloků kolem mého auta,“ řekl svému zástupci. „Pak na můj pokyn pomalu postupujte směrem do středu. Chci prohledat dům po domu. Dohlédněte, aby všichni muži měli stejnou Bourneovu fotku jako já.“

Vzpomněl si na slova ministra Ou-janga o odměně a pocítil nával odhodlání Bournea dopadnout. „A žádné chyby, rozumíte?“ štěkl do telefonu a zavěsil. Přes šoferovy námítky pak plukovník Sun vystoupil, i když se auto ještě nezastavilo. Zásadní teď bylo, aby ho Bourne nejen viděl, ale aby se za ním vydal. Sám se nastražil jako návnada do pasti, která sklapne a uvězní jeho úhlavního nepřítele.

A hlavou mu proběhlo: *Tentokrát ho dostanu.*

7

Když Bourne viděl, že plukovník Sun vystupuje ze stále jedoucího auta, bylo mu jasné, že spolkl jeho návnadu.

Jakmile Suna poznal, dal si za cíl vylákat ho ven z auta. Usoudil, že toho dosáhne nejlépe tak, že se Sunovi ukáže. Poté se stáhl do závětrí a sledoval, jestli mu lest vyjde.

Když uviděl, že se plukovník Sun rozhlíží kolem jako nějaký turista, zatímco on, Bourne, stojí v klidu ve stínu a pozoruje dění, musel se v duchu pousmát. Před několika měsíci byl s Rebekou v Římě. Unesli ji, což nebylo vůbec snadné, vždyť šlo o špičkovou agentku Mosadu. Odvlekli ji do římských krypt pod Via Appia, starověkou silnicí do císařského města.

Bourne se za ní vydal do podzemí, kde ho ve věčném přítmí katakomb plukovník Sun málem zabil. A pak, když Rebeka i její řídicí důstojník Ophir zmizeli, to Sun zkusil znovu a dva jeho muži na to doplatili životem.

Plukovník Sun se nyní podíval na hodinky. Byl to kradmý pohled a Bourne vyhlížející sebemenší anomálii vycítil, co se

děje. Zatímco on sledoval Suna ze stínů, plukovník rozjel obrovskou pátrací akci a jeho muži nepochybně utahují smyčku kolem celé oblasti.

V jakékoli jiné zemi by postačil prostý útěk, tady v Číně však nikoli. Vyžadovalo to něco většího. Bylo potřeba plukovníka Suna ponížit a znemožnit před podřízenými.

Bourne se otočil; Sun ho pro tuto chvíli přestal zajímat. Vykročil přelidněnými ulicemi a cestou se zastavil v pánských oděvech, kde si koupil smokinkovou košili a kravatu, oblékl si je, pak si vybral typickou čínskou čepici a narazil si ji do čela. Když vyšel z obchodu, nápadně přítom kulhal.

Takto přestrojen pokračoval pryč od inkriminovaného místa, kde ho Sun předtím viděl. Zanedlouho narazil na policistu, který byl zřejmě součástí oné utahující se bezpečnostní smyčky.

Když Bourne strážníka míjel, otřel se o něj. Číňan se zastavil a chytil Bournea za loket.

„Co to děláte?“ zavrčel nevrle.

„Uráží vás snad, že jdu po ulici?“ odvětil Bourne stejným tónem.

„Vaše chování se mi nelíbí,“ pokračoval policista.

Bourne se mu vytrhl. „A mně zase vaše.“

„Tak to vyřídíme.“ Policista vytasil pistoli a postrčil Bournea do stínu jednoho z vchodů.

Jakmile zmizeli z očí dalším strážníkům, Bourne udeřil policajta do nosu a následně do krku. Když se muž zhroutil, Bourne ho odvedl do domu. Vstupní chodba byla úzká, temná a smrděla přepáleným olejem.

Za strmým schodištěm se táhl průchod k zadním dveřím. Bourne se pustil do práce a o chvíli později už měl na sobě

strážnickovu uniformu s policejním průkazem, bezpečně uschovaným v náprsní kapse. Šaty mu příliš nepadly, jelikož Číňan byl o něco menší než on, ale dalo se to přežít. Bezvládného policistu uložil do zatuchlého prostoru za schody, kde panovala taková tma, že si ho těžko mohl někdo všimnout.

Poté Bourne vyšel na ulici a chvátal zaujmout strážnickovo místo v kordonu. O ulici dál se však odpojil a vykročil přímo k Sunovu nádhernému bílému mercedesu. Přistoupil k němu z pravé strany a zaklepal na šoferovo kouřové okno. Když sklo sjelo dolů, Bourne se naklonil dovnitř a uspal řidiče třemi krátkými, ostrými údery.

Vystrčil zámek dveří, skopl šoféra pod místo spolujezdce a usedl za volant. Za sebou měl silnou skleněnou přepážku, která řidiče oddělovala od cestujících na zadním sedadle, jež však bylo momentálně prázdné.

Bourne nastartoval motor, vyčíhal si mezírku v loudavé dopravě, vjel do ní a začal se otáčet do protisměru. Ozvaly se výkřiky doprovázené kakofonií houkajících klaksonů. Řidiči však zřejmě ze strachu z velké limuzíny značky Mercedes brzdili a umožnili Bourneovi vyrazit za plukovníkem Sunem.

To už se na scéně objevil velitel policejní uzávěry a mluvil se Sunem. Kdyby jel Bourne po chodníku, měl by je přímo před sebou. O vteřinu později ostře stočil volant, vyskočil s mercedesem na chodník a rozrazil chodce, jako když loď rozčísne vodní hladinu.

Velitel zásahu si jako první všiml, že se na něj a jeho šéfa řítí auto. Bleskově vytáhl krátkou zbraň a vystřelil. Čelní sklo se mělo roztržít, byl to však neprůstřelný vůz plukovníka Suna. Kulka se odrazila od skla jako míček. Velitel vytréštil

oči. Sotva stačil odstrčit plukovníka Suna stranou, mercedes ho plnou silou nabral a vyhodil jeho zpřelámané tělo metr do vzduchu.

Bourne z místa činu okamžitě ujel – dvěma koly na chodníku a dvěma na vozovce. Když mu davy chodců přehradily cestu, vyrazil napříč jízdními pruhy do středového pásu, kde kosil květinové záhony i vzorně strážené stálezelené keříky.

Mířil k tunelu Ta-pchu, který vedl pryč od blyštivých mrakodrapů na druhou stranu řeky, do staré čtvrti plné červeně natřených budov, úzkých uliček, stánků s jídlem připraveným na dřevěném uhlí a pěších zón bez jediného auta. Tuto cestu si vybral, protože městský okruh se svými četnými mosty byl příliš na ráně.

Jakmile však vjel do tunelu, rozječely se za ním sirény. Podíval se do zpětného zrcátka a viděl, že ho pronásledují tři silné policejní motocykly. Uměl si představit rozčileného plukovníka Suna, jak obvolává policejní velitele ve všech čtvrtích města v horečné snaze dopadnout svůj vlastní bílý mercedes. A když zapnul komunikační systém zabudovaný v přístrojové desce, skutečně uslyšel Sunův hlas vydávající rozkazy. Byl zvýšený zlostí, a pokud se Bourne nemýlil, také ponížením. Štěkávě se zasmál, rychle však zase zvážněl.

Musel se soustředit na provoz před sebou i na motorky, jež měl v zádech. Jeho mozek bleskově vyhodnocoval informace, které oči přijímaly. Podle mezer tvořících se nepravdělně mezi okolními auty plánoval dopředu své příští tři nebo čtyři tahy, jako by hrál šachy na obří šachovnici. Pancíře mercedesu vyrobené z oceli a titanu mu přitom poskytovaly dobrou ochranu.

Přejel do levého pruhu, šlápl na plyn, zatroubil a ůkl do

auta před sebou. Vzápětí ve zpětném zrcátku vozu uviděl proužek vyděšené tváře řidiče, jenž se horečně snažil klidit se mercedesu z cesty.

Mrštné motocykly se k němu blížily. To mu příliš neva-
dilo. Naopak na to spoléhal. Auto před ním uhnulo doprava
a přitom zavadilo o zadní nárazník jiného vozu.

Bourne znovu zrychlil a čelní motorka ho napodobila, aby s ním neztratila krok. Podíval se do bočního zrcátka
a znovu propočítával rychlosti a vzdálenosti tak, aby se
všechno prošlo v jediném bodu.

Ve chvíli, kdy tohoto místa přední motorka dosáhla,
Bourne tvrdě dupl na brzdu. Pneumatiky mercedesu pod
náporom obří setrvačné síly zakvílely na protest. První mo-
torka byla už tak blízko, že řidič neměl čas zareagovat. Vrazil
do zádi mercedesu s takovou silou, že vylétl do vzduchu, jako
by ho vystřelili z děla. Zatímco motocykl se nárazem do mo-
hutného mercedesu mírně zdeformoval, samotný jezdec po
několika kotrmelcích přistál na kapotě vozu jedoucího před
Bournem a pak bezvládně sklouzl na asfalt.

Zda ho jako první přejel bílý mercedes, nebo jedno z aut,
které šoféři v panice strhli do smyku, se Bourne nikdy nedo-
zvěděl. Využil rostoucího chaosu, pokračoval v rychlé jízdě
a hbitě se proplétal skulinami v proudu dopravy.

Provoz byl nyní mírnější, jelikož vozidla za ním se na mís-
tě srážky úplně zastavila. Musel si však ještě poradit se dvěma
motorkami. Jejich řidiči na vlastní oči viděli strašlivou kole-
govu smrt, a tak bez rozpaků vytasili pistole a začali po mer-
cedesu střílet. Jako by však pálili na tank Sherman, proti pev-
né karoserii vozu neměli žádnou šanci. Bourne znovu strhl
řízení, před ním však vznikla dopravní zácpa bez mezírek,

jimiž by se mohl prosmýknout kupředu. Musel zpomalit, a tím umožnil jedné z motorek, aby ho z boku dojela.

Šklebící se policista s vyceněnými zuby se pokoušel rozbít boční okno rukojetí pistole. Bourne otočil volantem doleva a přimáčkl motocykl mezi sebe a stěnu tunelu. Kov zaskřípěl o beton, až sršely jiskry, a roztříštěné keramické dlaždice obložení začaly létat vzduchem jako šrapnely.

Policista instinktivně zvedl ruku, aby si kryl obličej, čehož Bourne využil a přitlačil bok mercedesu k motorce ještě silněji. Šrapnely vybuchovaly dál, policista však přitiskl hlaveň pistole k bočnímu oknu auta. Výstřel rozbil sklo, ale zároveň odmrštil strážníka ke stěně tunelu. Muž ztratil rovnováhu, přepadl na stranu a levou nohou se opřel o zeď, která mu z ní sedřela kůži i maso až na kost.

Zkřivil obličej bolestí, přesto se však dokázal na motorce vyrovnat a namířil pistoli Bourneovi na hlavu. Bourne prudce otevřel dveře mercedesu a ty policistu zasáhly jako vržená cihla. Zhoupl se dozadu a udeřil hlavou do stěny, a když sklouzl dolů, praštil se navíc i o zadní kolo svého motocyklu.

Dva jsou ze hry, zbývá ještě jeden, pomyslel si Bourne.

Kolize mercedesu s motorkou rozptýlila dopravní zácpu před Bournem. Řidiči se vyhýbali hrozící srážce, nebo naopak přidávali plyn a uháněli ven z tunelu.

Bourne uslyšel burácení třetí motorky o chvíli dřív, než vjela do jeho zorného úhlu a začala se proplétat záplavou stojících aut, jež za sebou zanechal. Lidé vystupovali a nevěřicně zírali na zmuchlanou motorku a zakrváceného, potrhaného jezdce. Bourne si uvědomil, že od chvíle, kdy vjel do tunelu, neslyšel plukovníka Suna. Zvýšil hlasitost policejní vysílačky, z reproduktorů se však ozýval jen praskot statické elektřiny.

Cítil, že se mu po levé tváři rozlévá jakési teplo. Naklonil se doprava, podíval se do zpětného zrcátka a viděl, že mu ze šrámů po střepech teče krev. Vtom opět uslyšel vrčení silného motoru, narovnal se a spatřil v zrcátku zvětšující se obrys motorky. Strhl řízení doprava, pronásledovatel za ním. Tento řidič byl chytrý a věděl, že se nesmí dostat příliš blízko. Jen se na Bournea přilepil a držel se ho jako klíště.

Druhý konec tunelu se rychle blížil. Bourneovi se však něco nezdálo. Ústí zářilo až příliš jasně, jako by odsud jakási obří ruka odklidila veškerou dopravu. Mercedes vyjel z tunelu a Bourne spatřil, jak poslední motorka zpomaluje a zajíždí ke krajnici. Horečně uvažoval, co se děje, a náhle se dovtípil, proč bylo na policejní frekvenci ticho, proč se od něj třetí motocykl na poslední chvíli vzdálil a proč před ním nejsou žádná vozidla.

O tři minuty později vyrazila za mercedesem střela vypálená z ručního raketometu a v příští chvíli jej zasáhla. Následnou explozi bylo vidět na kilometry daleko.

8

Ťi-tan umí za všech okolností zachovat klid, napadlo Maricruz, když ležela ve velké, opulentní otcově vaně. Kohoutky i vodovodní baterie byly vyrobené z nefritu a lazuritu, obložení tvořila masivní jaspisová deska. Na její vkus zbytečně okázalé, ale Maceo Encarnación miloval luxus a neznal v ničem míru.

Právě proto se kdysi do Ťi-tana zamilovala. Byl totiž přesným opakem jí dobře známých horkokrevných mužů, kteří nejdřív něco udělají, a teprve pak přemýšlejí. Vyklenula záda a její bujná ňadra korunovaná tmavými bradavkami se vynořila z vody jako zvidaví mořští živočichové.

Maricruz si jeho klidu zpočátku velice cenila. V neustálém ruchu Mexika i Pekingu byl velkou vzácností. Ťi-tan jí dokázal poskytnout oázu tolik potřebného ticha, které jen tu a tam narušovaly její výkřiky a steny extáze. V tuto chvíli už jí to však připadalo jako dávná minulost.

Její velké kávové oči nakonec spočinuly na drobné nefritové schránce, kterou jí Ou-jang dal před odjezdem z Pekin-

gu. To, že jí Ou-jang zjistil jméno matky, kterou nikdy nepoznala, protože ji otec vytrhl z její náruče a vychoval podle svého, považovala Maricruz za malý zázrak. Skutečnost, že je matka stále naživu, však překračovala veškeré její představy. Když krabičku otevřela, zbývalo ještě rozložit papírek uložený uvnitř a přečíst si matčino jméno. Nevěděla, jestli se k tomu vůbec někdy odhodlá.

Cloumaly s ní protichůdné emoce: touha obejmout ženu, která jí dala život; zlost, že si nechala svoji holčičku vzít; zvědavost, proč se za celá ta dlouhá léta ani jednou nepokusila svou dceru vyhledat.

Nefritová schránka se leskla a dva vyřezávaní dráčci, jimiž byla ozdobena, jako by se jí vysmívali. Když se na věc podívala rozumně, musela uznat, že když se její otec pro něco rozhodl, žádný člověk mu nemohl vzdorovat, natožpak žena. Matce zkrátka nezbylo, než se podvolit jeho přáním. A přece...

Vtom za zavřenými dveřmi do ložnice uslyšela jakýsi šramot.

„Wendelle,“ zavolala, „jsi to ty?“

„Ano, Maricruz, nerad tě ruším. Hledal jsem nějaké papíry tvého otce.“

„Třeba bych ti mohla pomoci.“

„Snad. Až se vykoupeš.“

„Já už vykoupaná jsem, Wendelle.“

„Ale...“

„Přece by ses nestyděl. Jen pojď dál.“

„To není moc dobrý nápad, Maricruz.“

Podle síly jeho hlasu poznala, že už stojí těsně za dveřmi.

„Ale no tak, Wendelle!“

Koule na dveřích se pootočila, nejdřív pomalu, pak rychleji, a vzápětí Marsh otevřel. Stál na prahu a vpíjel se očima do jejího vnadného, pevného těla.

Pootevřel ústa. „Bože,“ hlesl.

Maricruz na jeho udivený výraz nedbala a hned spustila: „Wendelle, připadá mi, že o tobě pořádně nic nevím. Jistě, četla jsem tvůj životopis, ale vzdělání a tituly o člověku neřeknou všechno, nemyslíš?“

Marsh nic neřekl. Stál tam jako solný sloup a dál na ni zíral jako na bohyni.

„Vidím, že jsi přišel o řeč,“ pokračovala s chápavým úsměvem. „No nic, já dokážu lidi odhadnout. Povím ti, jaký jsi. Stačí, když budeš odpovídat ano nebo ne.“ Naklonila hlavu a našpulila smyslné rty. „To snad zvládneš, co říkáš?“

Suše zakašlal a snažil se ze sebe něco vypravit, ale marně.

Maricruz si ho změřila od hlavy k patě a nakonec ustálila pohled na jeho tváři. „Tak začneme: jsi rozvedený, nebo svobodný. Děti každopádně nemáš.“

„Rozvedený,“ vysoukal ze sebe Marsh. „Bezdětný.“

„Nemáš ani přítelkyni,“ zatipovala si Maricruz. „Už nějakou dobu.“

Marsh polkl a přikývl jako robot. Nespouštěl oči z lesknoucích se polokoulí jejích obnažených ňader.

„Hmm. Tak jak to děláš, Wendelle?“ Jízlivě se zadívala na bouli na jeho kalhotách. „Asexuál nejsi, jak vidím.“ Náhle se posadila, až jí prsa provokativně nadskočila. „Děvky, prostitutky, společnice, holky na telefon. To je tvůj styl, nebo se pletu?“

Marsh neodpověděl, ale zrudl v obličejí, a tím se prozradil.

„Nemusíš se stydět, Wendelle. Sex je přirozená lidská touha.“ Vstala z vany, ale nezačala se otírat. Prohnula záda, vypjala hrud, přešla po dlaždičkách a přimáčkla se k němu nahým, mokrým tělem. Marsh přidušeně vyjekl, ale neodtáhl se. Maricruz s chlípným úsměvem vsunula pravou ruku mezi něj a sebe a stiskla rostoucí výstupek mezi jeho stehny.

„To je ale macek, Wendelle,“ pošeptala mu do ucha. „Tak se mi to líbí.“

Udělala krok dopředu a Marsh ustoupil. Přitisknutí tělo na tělo pak pokračovali otcovou obří ložnicí, až měl šaty úplně nasáklé vodou. Když nakonec nohama zezadu narazil na postel, Maricruz se na něj natlačila takovou silou, že padl naznak. Obkročmo si na něj sedla a začala z něj strhávat šaty. Z vlasů i ze vztyčených hrotů ňader jí kapala voda. Marsh pomalu zvedl roztřesené ruce a vzal její prsa do dlaní.

„Líbí se ti to, Wendelle?“ Svlékla mu promočenou košili. „Vsadím se, že jo.“

Stiskl jí bradavky a ona krátce zavřela oči.

Chvatně mu rozepnula zip, uvolnila pásek a stáhla mu kalhoty.

Když se k němu naklonila, ploché břicho se jí zachvělo vzrušením.

„Ukážu ti, co se líbí mně, Wendelle.“

—

Bílý mercedes plukovníka Suna zasažený střelou z raketometu s děsivou ranou vybuchl. Bourne se v tu chvíli převaloval po vozovce, rázová vlna ho však nemilosrdně smetla ze silnice do příkopu, kde byl alespoň chráněn před sprškou

trosek zničeného auta, které se rozlétly po okolí jako smrtící projektily.

Omámený a dočasně ohluchlý Bourne zůstal nehybně ležet ve strouze. Pozoroval nebe, které měnilo barvu z oranžové na žlutou, kouřově šedou a nakonec na původní blankytně modrou.

Snažil se vzpamatovat. Z otupělosti po chvíli zbylo jen brnění hluboko v kostech. Pak se mu znenadání s nepříjemným lupnutím vrátil sluch, a když vzhlédl, uviděl blížící se policejní vrtulník. Vyškrábal se z příkopu a rozběhl se k červeným domkům, pozlaceným cedulím a úzkým uličkám čtvrti Chuang-pchu.

—

Když helikoptéra přistála v bezpečné vzdálenosti od místa neštěstí, zbytky bílého mercedesu ještě dohořivaly. Jakmile dosedla na zem, plukovník Sun otevřel dveře a vyskočil ven. V patách mu byl další muž ve vojenské uniformě.

„Kdo je za to zodpovědný?“ vykřikl Sun a ukázal na oheň. „Chci znát jméno!“

Objevil se jakýsi důstojník, zsalutoval a ukázal na vojáka, jenž odpálil střelu. Plukovník Sun k němu rázně vykročil. Ve vojákovi by se krve nedořezal.

„Co jste to provedl?“

„Poslechl jsem rozkaz, pane,“ odpověděl voják vystrašeně.

Plukovník Sun ho probodl pohledem svých hrozivých, černých očí. „Dostal jste rozkaz mířit před vůz, ne na něj.“

Udeřil muže přes tvář, na níž zůstal krvavý šrám. S myšlenkami na to, co řekne Ou-jangovi, tloukl nebožáka dál

a dál, dokud nepadl na kolena. Bourne neměl zemřít, alespoň ne tady a teď. Plukovník Sun nakopl vojáka tak silně, že se skácel dozadu.

„Odvedte toho psa, ať ho nevidím,“ štěkl Sun na důstojníka.

Když muže odvěkli pryč, plukovník Sun se obrátil na člověka, jenž s ním přiletěl v helikoptéře. „Kapitáne Lime, až plameny dohoří, povolejte sem kriminalisty. Chci co nejdřív znát totožnost řidiče.“

—

„No teda!“ Wendell Marsh ležel celý zpocení na posteli svého zemřelého šéfa a hleděl na nádherná záda Maricruz, která se právě posadila. „Kdy si to rozdáme znovu?“

Maricruz se zasmála. „Nepleť si mě s jednou z těch svých holek, Wendelle.“

„Jen se ptám...“

„Tady se ptám já, Wendelle. Bude dobře, když si to zapamatuješ.“

Dál ji sledoval, do jeho pohledu se však vkradl strach. Nacházel se v cizí zemi, což mu na klidu nepřidávalo, a na jednu ničemů nerozuměl. Čekal a poslouchal vlastní dech, který mu proudil pootevřenými ústy, až ho ticho nakonec začalo dusit.

„Nemyslel jsem to špatně, Maricruz.“

„Ale myslel. To je totiž tvůj styl. Nikdy ses nenaučil, jak se chovat k ženám.“

Určitě ne k ženám, jako jsi ty, napadlo ho, ale raději si to nechal pro sebe.

Maricruz zhluboka vzdychla. „Wendelle, Wendelle, ty jsi moc zlobil.“

Na chvíli se mu zastavilo srdce. Musel se posadit. „Co tím chceš říct?“

„Opravdu si myslíš, že bych se s tebou setkala, aniž bych si o tobě předtím zjistila veškeré informace? A na co jsem přišla? Že jsi mého otce okrádal.“

Marshův krevní tlak vylétl do závratných výšin. Tělem se mu jako neviditelný had plížilo nepříjemné teplo. „Chci to vrátit, Maricruz. Do posledního centu. Dokonce už jsem začal...“

„Proč jsi to udělal?“ Otočila se k němu a z její tváře číselná taková síla a odhodlání, že se zděsil. „Otec ti věřil.“

Marsh svěsil hlavu. „Ty peníze nebyly pro mě, ale pro moji sestru. Vzala si bohatého, ale taky surového chlapa. Milovala ho a myslela si, že ho změní, jenže...“ Pokrčil rameny. „Nakonec se mi ji podařilo přesvědčit, aby od něj odešla. On se na ni ovšem vrhl s bandou právníků, kteří jí vyhrožovali a snažili se ji o všechno připravit. Nezbylo mi, než jí najít to nejlepší právní zastoupení. Tým advokátů a soukromých detektivů byl ale bohužel i mimo moje finanční možnosti.“

Maricruz se nad tím na chvíli zamyslela. Poznala, že mluví pravdu, pokud však měli pokročit kupředu, museli si nejdřív vyčistit stůl. „Proč sis o ty peníze otci neřekl?“

„Myslíš o půjčku?“

„Kdybys mu vysvětlil, oč se jedná, určitě by ti ji dal.“

Marsh odvrátil oči. „Styděl jsem se.“

„Takže sis ty prachy prostě vzal.“

„Věřil jsem, že je stihnu splatit dřív, než se na to přijde. Jenže rozvodové řízení se táhlo, já jsem potřeboval další pe-

níze a pak už bylo pozdě.“ Znovu se na ni podíval. „Je pozdě i u tebe?“

Chvíli si ho měřila. „Wendelle, víš, co znamená *alíja*?“

Zavrtěl hlavou.

„To mě nepřekvapuje. *Alíja* je hebrejský výraz. Znamená ‚pokání‘ nebo ‚vykoupení‘. A přesně to tě teď čeká, Wendelle.“

Ucítil chladivou vlnu úlevy, která z jeho nitra vyhnala toho ohnivého hada. „Ano, Maricruz. Samozřejmě. Udělám, co budeš chtít.“

„Bude to těžké, Wendelle, a taky dost nebezpečné. Ale až to vykonáš, budu vědět, že ti zase můžu věřit.“

—

Místní agent Mosadu Wej-Wej, který kvůli bližší neurčité nálehavé záležitosti odložil schůzku s Bournem, bydlel v ulici Ťiou-ťiao-čchang jen kousek od křiklavé fasády China Citic Bank a obchodu s perlami Fang-chua. Městské panorama v dálce kazil hlouček ošklivých věžáků v pastelových barvách, působících jako okousané nehty na navoněné ruce zámožné vdovy.

Wej-Wejův byt se nacházel v prvním patře nad obchodem Čínská krása, kde si ženy zkoušely hedvábné šátky se všemožnými vzory. Bourne stále cítil mírné omámení a mravenčilo mu v prstech, takže je nemohl stoprocentně ovládat. Cestou se zastavil v jiné prodejně oděvů a už podruhé si koupil úplně nové oblečení. Propálenou a roztrhanou košili i kalhoty pak na špinavé toaletě vyhodil do odpadkového koše vedle umyvadla. Mrzelo ho, že přišel o policejní uniformu, ale neměl na vybranou. Páchla po seškvařených chlupcích a ohořelém kovu.